

AMPPARI SURINAT

SAMAA PERHETTÄ

MEITÄ ON JO
1000!

*Pelaajapolku A:sta
Amppariliigaan*

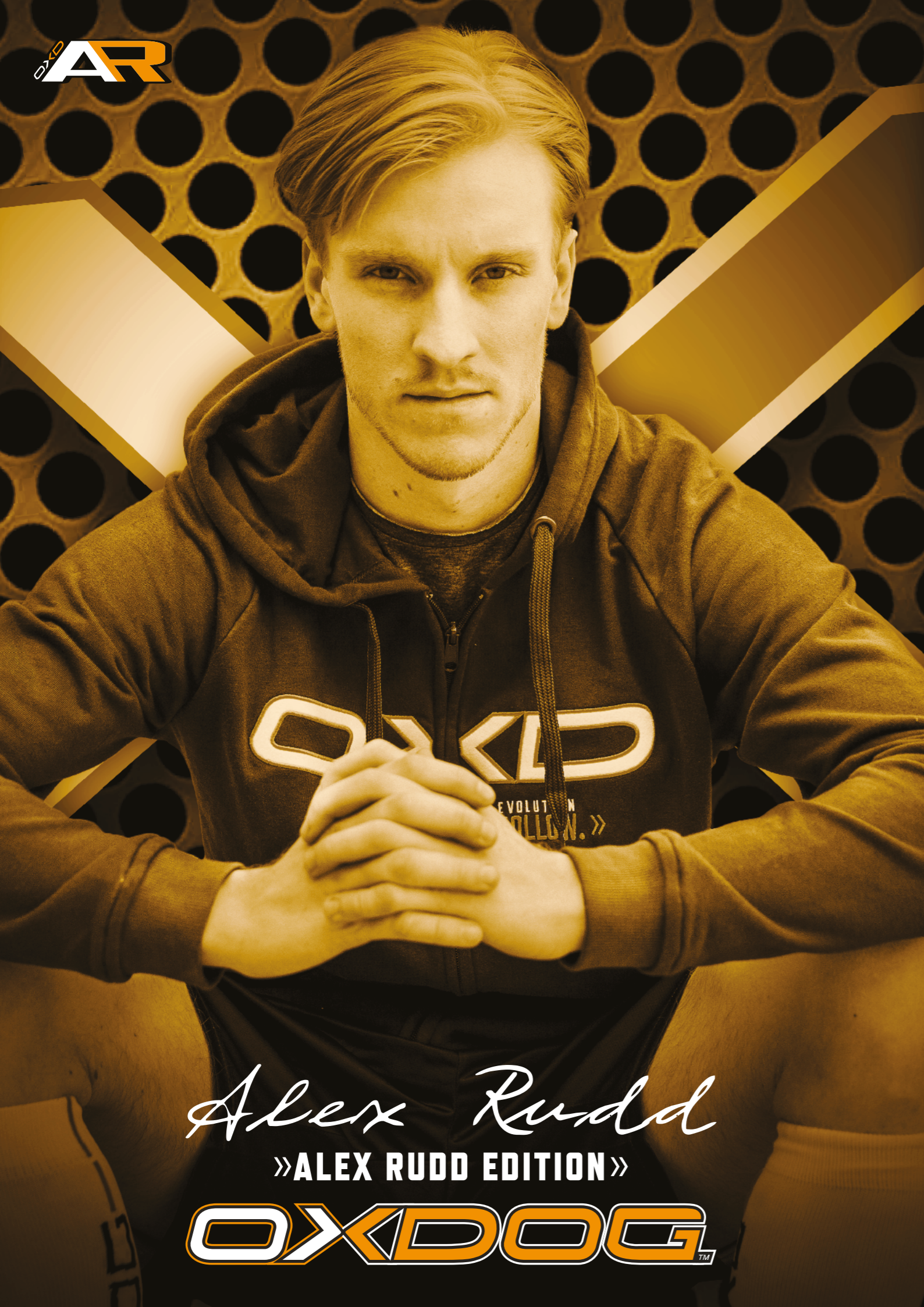
*Liiganaiset päättivät
taistella yhdessä*

**Miehet:
Joko nyt?**

*Sellit ovat todellinen
Amppariperhe*

*90 liigaottelun
Timo Hakanen
ja Eemeli Aho, 9,
ovat samaa
Amppariyhteisöä.*

Alex Rudd

»ALEX RUDD EDITION«

OXDOG

Julkaisija:
O2-Jyväskylä ry

Päätoimittaja:
Harri Pirinen, tiedotus@o2-jkl.fi

Ilmoitusmyynti:
Oskari Kauppinen, oskari.kauppinen@o2-jkl.fi,
Harri Pirinen

Kirjoittajat:
Kari Jauhiainen (pj.), kari.jauhiainen@o2-jkl.fi
Roosa Pelto-Arvo, Jenni Pekkarinen
Satu Pöntinen, Heidi Mouhu
Oskari Kauppinen, Joni Lempinen
Tuomas Pulkkinen, Harri Pirinen
Erkki Rantala

Kuvat:
Ismo Nybacka, Esa Jokinen, Satu Pöntinen
Ilkka Pirttinen, Tuomas Pulkkinen, Harri Pirinen
Jere Valkama, O2-Jyväskylän arkisto

Ulkoasu:
Esa Saksola

Painopaikka:
Grafitatu Oy

Painos:
1000 kpl

Jakelu:
O2-Jyväskylä ry

Naisten edustusjoukkue toiselle liigakaudelle ilman paineita.

Kummipelaajat ovat tärkeässä roolissa junioritoiminnassa.

Lutakonaukion katusählyssä tunnelmaa ja tiukoja pelejä.

Sisällysluettelo

- 4 Puheenjohtajan palsta
- 5 Olemme iso tyttösäbäseura
- 6 Naiset päättivät taistella yhdessä
- 9 Jenni Pekkarisen kulma
- 10 Tyttöakatemiasta tielle tähtiin
- 13 E-tytöt pääsivät pelireissulle
- 14 Kummien vierailut ilahduttavat
- 16 Miehet: Joko on nousun aika?
- 19 Joni Lempisen kulma
- 20 Pelaajapolku täydentyi
- 22 Tunnelmia kesän katusählystä
- 23 D-pojat sai arvokasta oppia
- 24 "Floorball? What is that?"
- 26 Sellin amppariperhe
- 27 Oma halli haaveissa
- 28 C-pojat huippujen opissa
- 30 Joukkuekuvat

-Suojia puhtaudelle -
Paperplast

ULTIMATE PERFORMANCE
Huoltolaukut sisältöineen

Pyydä tarjous!

WRANGE ROLLER
Faskiarulla

UP SPORT BALM
Extra Strong
ja Regular

1000 MILE
Laadukas ja kestävä
2-kerros-sukka

OMRON ELITE
Lihasten rentouttaja

UP KINESIOTEIPPI
Ammattilaisilla testattu,
laadukas kinesioiteippi.
Rentouttaa yllirasittuneita
lihaksia ja tukee lihaksen
liikkuvuutta

Verkkokauppa palvelee ympäri vuorokauden
osoitteessa www.paperplast.fi

- Biöska
- BERNER
- erisan
- HETI
- HUMANTOOL
- KATRIN
- KILIO
- LV
- TENA
- Serla
- OMRON
- Papla Set
- pikapak
- UP
- Vileda PROFESSIONAL

Puheenjohtajan terveiset

Hyvää salibandykautta 2016-17 kaikille. Kausi on pyörähtänyt vauhdikkaasti liikkeelle koko seuran toiminnassa. Ensimmäistä kertaa historiassaan seuralla on pelaajia ja joukkueita kaikissa ikäluokissa 3-vuotiaista Amppariligalaisista ensimmäistä kautta toimiviin A-tyttöihin ja A-poikiin. Aikuisissa on naisten liigajoukkueen ja miesten edustuksen lisäksi seitsemän eri joukkuetta ja ryhmää. Seura järjestää tällä kaudella myös aikuisille suunnattua Kunnossa Kaiken Ikää (KKI) -harrastetoimintaa.

Toimintamme laajentumisen vuoksi seurallamme on tulevana vuosina suuria haasteita tarjota jokaiselle ryhmälle tarkoituksenmukaiset tilat. Yhdessä kaupungin ja yksityisten tahojen kanssa olemme ryhtyneet kartoittamaan tilannetta ja järkeviä parannuskeinoja. Juniorit ovat saaneet tottua kaupungin tiloissa harjoitellessaan maksuttomiin vuoroihin, mikä on taannut edullisen harrastamisen. Myös aikuisjoukkueet nauttivat Jyväskylän kaupungin tiloissa harjoitellessaan hyvin edullisista vuoroista. Onko näin myös jatkossa, ja kuinka paljon arvostamme mahdollisuutta käyttää lajillemme ominaisia tiloja?

Tilojen puute on erittäin akuutti ongelma, ja siihen olisi löydettävä ratkaisu jo tulevalle kaudelle. Teemme parhaamme löytääksemme yhdessä muiden toimijoiden kanssa tai itsenäisesti sellaisen ratkaisun, jonka avulla voimme kehittää seuran toimintaa edelleen. Haluamme tarjota hyvää ja laadukasta toimintaa kaikille halukkaille sekä viedä salibandyä laajasti eteenpäin. Jos jollakulla laajassa Amppariperheessämme on idea, jolla tilapulaa voitaisiin ratkoa, ottakaa rohkeasti yhteyttä suoraan allekirjoittaneeseen tai seuran hallituksen jäseniin.

Viime keväänä seuran aktiivit kokoontuivat päivittämään seuraohjetta. Edellisen kerran näin oli tehty seuran alkuvuosina 2000-luvun alussa. Haluamme tarjota elinvoimaisen ja turvallisen toimintaympäristön, kasvattaa pelaajia salibandyn huipulle ja olla vakavarainen

seura, jolla on positiivinen julkikuva.

Uusissa arvoissamme on pyritty ottamaan huomioon se henki, jota haluamme ylläpitää toiminnassamme. Arvot eivät ota kantaa siihen, miten menestyksekkäästi joukkueet pelaavat, vaan millä tavalla menestykseen pyritään. Seuratoimintamme tukipilari on yhteisöllisyys. Sisäisesti tämä yhteisöllisyys näkyy hallituksen, työntekijöiden, jäsenten ja joukkueen toimihenkilöiden välisenä yhteistyönä. Saamme toimintaamme lisää ulottuvuuksia, kun laajennamme verkostoa ja yhteistyömahdollisuuksia myös oman joukkueen ulkopuolelle. Arvostamme jokaisen toimijan antamaa panosta seuramme toimintaan. Kasvatamme nuoria urheilijoitamme lajissa ja lajin ulkopuolella, ja olemme isossa roolissa nuorten elämässä. Teemme kaikki pienetkin asiat hyvin, jotta jokaisella toimintaamme osallistuvalla on turvallinen toimintaympäristö ja rauha mennä lajin parissa eteenpäin.

Haluamme olla edelläkävijä ja suunnannäyttäjä seuratoiminnassa ja urheilussa. Toimintamme on niin laadukasta, että olemme alueemme houkuttelevin salibandy- ja urheiluseura niin harrastajille, sidosryhmille kuin yhteistyökumppaneille. Haluamme olla myös valtakunnallisesti tunnettu ja yhteiskuntavastuun tunteva ja kantava seura.

Nämä edellä mainitut asiat kirjassimme ylös ja niitä tavoittelemme. Tehdään yhdessä hyvä kausi ja mennään jälleen eteenpäin kohti loistavaa kevättä.

Terveisin,
Kari Jauhiainen

Viittä vaille tonni täynnä

Pitkään siitä on puhuttu, mutta nyt se on totta – tai ainakin viittä vaille. Marraskuun lopussa suoritettuna jäsenlaskennassa O2-Jyväskylällä oli 995 jäsentä. Lisäksi lähinnä aikuisten vuoroilla käyville ”vierailijoille” oli lähdössä jäsenmaksu, ja kun seuran jäsenmäärä on muutenkin kasvanut jatkuvasti, viimeistään vuoden lopussa se on totta: Meitä Amppareita on jo yli tuhat!

Jäsenkorttinsa täyttäneistä 971 henkilöstä (te loputkin 24, muistakaa täyttää se MyClubissa...) alle 18-vuotiaita poikia on 548 ja tyttöjä 99. Yli 18-vuotiaita miehiä on 190 ja naisia 134. Tyttöjen ja naisten salibandyssä olemme yksi Suomen suurimmista seuroista. 233 tyttö- ja naisjäsenellä olemme toiminnanjohtajamme Jani Saukon mukaan vähintään maan top 3-seura, mahdollisesti jopa suurin. Koska tarkkoja lukuja muista seuroista ei ole, jätetään Suomen suurimmaksi tyttö- ja naissäbäseuraksi julistautuminen vaikka kevään AmppariSurinoihin!

Kevään lehteen saa kukin tahollaan ideoida juttuja ja ehdottaa yllekirjoittaneelle tai Oskariille (osoitteet sivulla 3). Ja kannattaa napsia kauden mittaan myös kuvia tapahtumista lehteä silmälläpitäen.

Suuri jäsenmäärä on iloinen asia, mutta asettaa myös paljon haasteita. Yksi niistä on olosuhdeongelma, josta lisää Oskarin jutussa sivulla 27. Toivotamme antoisia lukuhetkiä myös muiden juttujen parissa

– niistä kiitos jokaiselle kirjoittajalle ja -lokuvaajalle. Ilman teitä tämä lehti ei olisi syntynyt. Kuten lehden jutuissakin pariin otteeseen mainitaan: Yhdessä olemme enemmän! ●

Tyttösäbä on timanttia! C- ja D-tytöt saavat kuulua yhteen Suomen suurimmista tyttösäbäseuroista.

Teksti ja kuva: Harri Pirinen

KUN HALUAT PAINOAPUA TARVITSET GRAFITATUA!

G **Grafitatu**
Digipaino • Offsetpaino • Reppopalvelut

Grafitatu Oy • Alasinkatu 1-3 • 40320 Jyväskylä. Asiakaspalvelu puh. 010 328 2880
tarjouspyynto@grafitatu.fi • avoinna ark. 8 - 16 • www.grafitatu.fi

Hienot joukkue- ja pelaajakuvat!

Ammattikuvaajalta!

Varaa sinäkin omalle joukkueellesi tai seurallenne ammattikuvaus ilmaiseksi!

Kysy lisää!
info@expresskuva.fi

EXPRESS-KUVA

PL 6 - 61301 Kurikka - 020 7497 690
info@expresskuva.fi - www.expresskuva.fi

Amppari lentää parvessa

Teksti: Roosa Pelto-Arvo #10
Kuvat: Esa Jokinen

Naisten edustusjoukkue sai lähteen toiselle liigakaudelle ilman paineita. Meihin ei uskonut juuri kukaan. Eikä kenenkään muun tarvitsekaan. Yhdessä olemme enemmän.

Naisten alkukausi on ollut hankala, mutta onnistumisiakin on päästy tuulettamaan.

Haptee-taisto päättyi tiukan väännön jälkeen tappioon.

Onnenkyneleitä onnistumisista, tuuletuksia tavoitteen saavuttamisesta ja helpotuksen tunnetta suorasta Liigassa säilymisestä. Näihin tunnelmiin päättyi naisten ensimmäinen liigakausi. Tuloksena 9. sija, ja kaudelle asetettu tavoite oli saavutettu. Mökävehkeestä laitettiin soimaan JVG:n "Holidai" ja bussi oli täynnä onnellisia, kesälaitumille pörräviä amppareita. "Kesäloma, aah, kesäloma, aah".

Ilmassa roikkui kuitenkin samaan aikaan myös monia kysymyksiä. Matka tavoitteeseen oli ollut pitkä. Kampuksen kentällä oli vielä lunta, kun kesätreenit ja valmistautuminen ensimmäiseen liigakautteen hikoiltiin käyntiin. Nyt mietittiin, kuinka moni jatkaisi joukkueessa? Onko työn, opiskelun ja pelaamisen yhdistäminen liian rankka kuvio? Mitkä ovat fiilikset, kun palataan tauolta kesätreeneihin ja aloitetaan valmistautuminen toiseen liigakautteen? Lisäksi huhut pyörivät viljein ympäri Jyväskylää. Yhdistyisivätkö Jyväskylän kaksi naisten liigajoukkuetta, O2 ja Haptee, yhdeksi joukkueeksi? Kuka pelaa, missä pelaa? Kuka valmentaa?

Huhut ovat huhuja ja puheet jäivät puheiksi. Kuten kaikki tietävät, Jyväskylässä on edelleen kaksi naisten Sallibandyligaa pelaavaa joukkuetta. Luvassa on siis jälleen herkullisten derbyjen maistelua.

Kokemusta lähti, kokemusta tuli

Joukkue menetti kevään jälkeen ison lapiolisen kokemusta, kun joukkueesta mailansa polttivat Silja Penttinen, Piia Lehtola, Annakaisa Helenius, Maiju Parttimaa, Jasmin Paloniemi ja Jenna Vierijärvi. Huhu kertoo, että Silja vaihtoi sähkömailan pesäpallomailaan. Ansku ja Piia häärivät edelleen amparien joukossa taustoilla, Maiju ja Jasmin ovat saaneet uudet Oxdogit poltettujen tilalle, ja Jenna eksyy edelleen Jyväskylässä. Lisäksi joukkueen pistenikkari Pinja Juvonen lähti Hirvittäriin jahtaamaan tehosporttimainosta selkäänsä.

Ampparitaret sai kuitenkin täksi kaudeksi tärkeitä, kokeneita vahvistuksia, kun

Ina Airola, Piia Niemi ja Jenni Kaipainen liittyivät naisten mukaan. Inalta nähdään kauden edessä foamrollerin kantamisen lisäksi kentällä maagisia syöttöjä, karkimo-

jäättävä rightin pyssy sekä "fyysisyys"-sanan merkitykselle aivan uusi level. Joukkueen runko pysyi samana, ja vierellä on tuttuja nassuja, mikä helpottaa jokaisen tekemistä. Lisäksi joukkueen juniorit ovat epävirallisten tutkimusten mukaan kehittyneet jälleen ainakin valovuoden verran puolessa vuodessa.

Taustoilla tapahtui myös myllerrystä, kun korvaamattoman tärkeää työtä joukkueen eteen tehnyt Kati Pulkkinen vaihtoi joukkueenjohtamisen perheenjohtamiseen. Lisäksi joukkueen fysiikkakoutsu Markus "lihaskipu on mielen heikkoutta" Penttinen ryhtyi pystyttämään omaa firmaa ollen naisten mukana pienemmällä volyymilla.

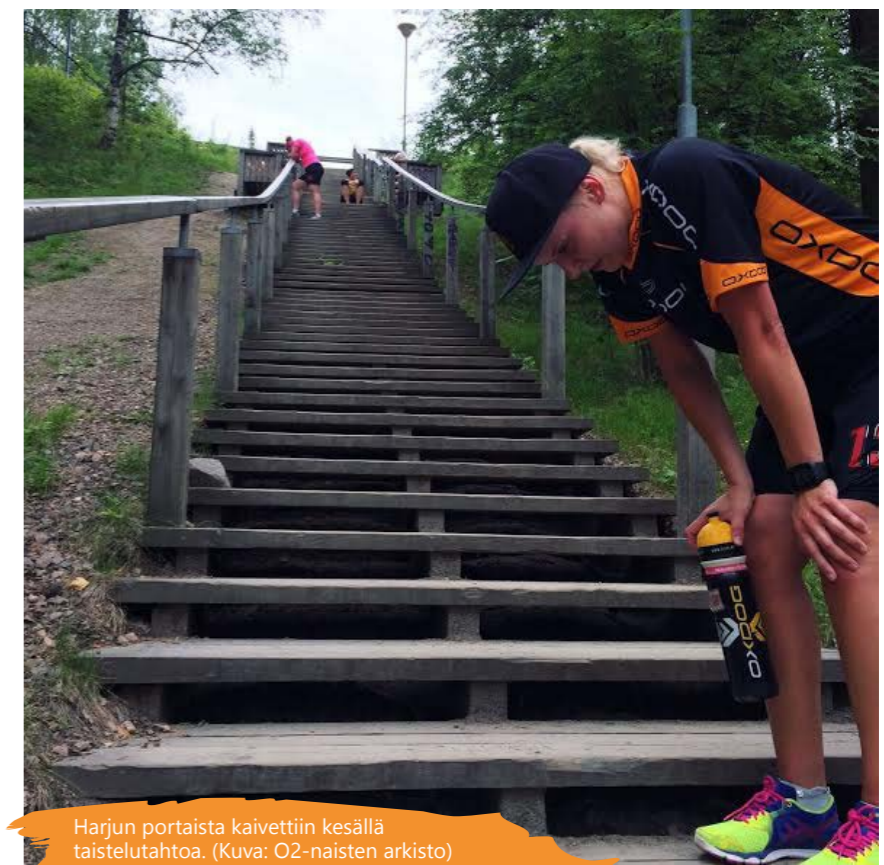
Päävalmentajana ja heimopäällikkönä jatkoi Jere Viljanmaa. Taustoille saatiin uusia vahvistuksia, kun Esko "Eze" Väisänen hyppäsi amppariperheeseen keittelemään juonikkaita pelikuvioita ja Jaakko "Jaska" Andersson ryhtyi koulaamaan maali-vahteistamme entistä parempia muureja. Lisäksi saimme mukaan urheiluhieroja Otto "Otto" Janhosen huoltamaan naisten rasittuneita lihaksia sekä teippaamaan jos

Naiset katsoivat toisiaan silmiin. Muutama voimasana ja lapiot hiekkaan. "Tehdään tämä yhdessä."

uruja ja ilmaveivejä. Piia tuo joukkueeseen loputtomana pursuavaa positiivista energiaa sekä terävää peliälyään. Jennin mukaan koppiin saatiin aikuisten vitsit ja kentälle

jotakin ruumiinosaa kasaan treenien ja pelien yhteydessä.

Epävirallisten tutkimusten mukaan Oton karrätyä kylmävesisaavit suihkutiloihin

Harjun portaista kaivettiin kesällä taistelutahtoa. (Kuva: O2-naisten arkisto)

naisten palautumisaika on lyhentynyt, mutta suihkusaoloaika pidentynyt. Lisäksi joukkueen tärkeä lenkki, Sini ”räkäkäkä” Suontausta, jatkoi kaikkien riemuksi joukkueen mukana huoltajana ja bussimatkojen korttipelikinä.

Työhanskat ja kahvakuulat käteen

Keväällä tuli hetki, kun oli aika istua porukalla hiekkalaatikolle (kirjaimellisesti) ja pohtia tulevaisuutta; jäädäänkö vullottamaan lopettaneiden perään vai vedetäänkö työhanskat käteen. Naiset katsoivat toisiinsa silmiin. Muutama voimasana ja lapiot hiekkään. ”Tehdään tämä yhdessä.”

Harjun portaat, kahvakuulat, Cooperin testi ja piinaperjantai tulivat naisille tutuiksi kesätreenissä. Pelkästään kahvakuulien näkeminen nosti sykkeet anaerobiselle tasolle. Harjun portaissa oksennus kurkussa ravatessa ja piinaperjantaisin jäljellä olevia intervalleja laskiessa hitsattiin joukkueita yhteen. Kaudella jaksettaisiin sitten rytistä. Suomea loppukesällä kiusannut ampiaini saisi jatkoa kaudella, kun amppariparvi jaksaisi riivata vastustajaa yhtä ärsyttävästi.

Treenasimme kesällä fysiikkaharjoitusten ohella lajia kolme kertaa viikossa, kynnelle kykenevät (lue: ”kesäopintoja tekevät”) myös poikien mukana aamutreenissä. Poikajoukkueita vastaan pelatuista lukuisista treenipeleistä haettiin kovuutta ja kykyä pyörittää päätä pöllönä ympäri, kun vastustaja liikuttaa palloa ympäri kenttää noin valon nopeudella.

Menoliput Divariin ostamatta

Arvostetun Pääkallo-salibandymedian kausiennakossa O2-naisille toivotettiin hyvää matkaa takaisin Divariin tämän kauden päätteeksi. Siltähän se ulkopuolisten silmiin vaikuttaa. Joukkue ei ole paperilla kova. Paljon on ovi käynyt. Mutta paljon on myös tehty töitä kehittymisen eteen. Eikä muiden tarvitsekaan joukkueeseen us-

Usko on kova: lopussa nauravat Kuningatarampparit

koa. Riittää, että itse joukkueen sisällä usko on vahva. Naiset tietävät, mihin pystyvät ja missä menevät pelillisesti juuri tällä hetkellä. ”Tehdään tätä yhdessä.”

Joka peliin voi lähteä paineitta. Ei tarvitse todistella mitään. Eihän kukaan ulkopuolinen usko joukkueen pärjäämiseen. Siinä on mahdollisuus yllättää. Kuulumus on vastustajan kopissa. Meillä soi samba. Tai soisi, jos Ina ja Piia saisivat päättää.

Viime kaudella joukkue koostui lähes ainoastaan räkäisistä keltanokista liigatasolla. Saimme kovaa koulutusta kokeneilta liigajengeiltä, kiitos vain heille. Kyllä siinä jotain opittiinkin, enemmän ja välillä vähemmän pesukoneessa pyöriessä. Joukkue ei ole enää kuitenkaan mikään keltanokkakerho. Pelataan nöyrästi joukkueelle, mutta ketään tai mitään ei lähdetä kumartelemaan. Naiset toivottavat kaikki tervetulleiksi katsomaan pelejä ja tekemään sen perusteella omia päätelmiä ennakoanalyysien todenmukaisuudesta. Kannustuksella on joukkueelle iso ja tärkeä merkitys, joten naiset toivovat möykää katsomoon!

(Viha)rakkaussuhteesta lajiin

O2-naiset kantavat ylpeydellä liigajoukkueen statusta, ja joukkueessa vallitsee myös halu tuoda kunniaa hienolle seuralle. On todella upeaa, että joukkueen taustalla häärii salibandyille ja seuran toiminnalle omistautuneita ihmisiä, jotka mahdollistavat pelaajien keskittymisen pelitapahtumissa itse pelaamiseen. Kiitos Teille.

Seura tekee myös junioripuolella tärkeää työtä, jonka hedelmiä saadaan jo nyt korjata junioripelaajien ryövätessä peliä kokeneemmilta vahvoilla näytöillään. Kotipeleissä tyttöjunioreiden saattaessa pelaajia kentälle omilla peliasuissaan tulee tunne, että loppujen lopuksi kyse on paljon isommista asioista kuin sarjataulukon sijoituksesta. Naisilla on upea mahdollisuus inspiroida junioreita ja toimia motivoivina esimerkkeinä. Vastavuoisesti juniorit toimivat malliesimerkkeinä naisille esimerkiksi pelaamisesta nauttimisessa. Kun vierailimme kummijoukkue toiminnan myötä tyttöjunioreiden treeneissä, saamme nähdä sitä todellista peli-iloa. Siitä pelaamisen riemusta on jokaisen syytä ottaa mallia.

Vaikka huipputasolla pelaaminen onkin toisinaan tiukkaa otsa rullalla tavoitteiden suunnassa painamista, hikistä voittojen tavoittelua ja vaikka välillä Oxdogin tikkuja ollaan tuikkaamassa tuleen, ei saa unohtaa, miksi tätä tehdään. Halusta pelata. Siitä kuuluisasta rakkaudesta lajiin. Halusta treenata, kehittyäkseen yhä paremmaksi, taitavammaksi, nopeammaksi. Halusta sitoutua siihen joukkueeseen, yhteisöön, heimoon - siihen perheeseen, jolla on yhteinen tavoite.

Ei niitä pelejä toki voiteta pelkällä yhteishengellä. Mutta yhdessä olemme kuitenkin parempia. Ja amppariperheessä on hyvä olla. •

Ampiainen ja sen raidat

Kun minua pyydettiin kertomaan muutama sana siitä, miten rooliini joukkueessa on muuttunut kapteeniuden myötä, ajattelin ensin, ettei kai mitenkään. Olen edelleen sama työteliäs treenimyyrä, jolle salibandy on muodostunut enemmänkin elämäntavaksi kuin peliksi harrastukseksi.

Hetken asiaa pohdittuani totesin, että on niitä muutoksia ollut ehkä enemmän kuin olin ajatellutkaan. Enää ei auta jäädä itseksensä murehtimaan epäonnistunutta suoritusta treeneissä tai ajatella, että ehkä se nyt ei haittaa, jos tänään en jaksakaan ihan täysin keskittyä siihen, mitä valmentaja sanoo. Joka hetki on oltava esimerkkinä muille, unohtettava se oma pettymys ja tsemppattava kaveria, vaikka itsellä olisikin päivä, jolloin haluaisi vain painaa päänsä pensaaseen eikä huvittaisi puhua kenellekään.

Päävalmentajamme Jere ilmoitti kauden kynnyksellä, että on mielivaltaisesti valinnut kapteenistomme, ja vielä minut sinne ylimmälle pallille. Ensimmäinen ajatukseni oli, että näinköhän pystyn täyttämään nuo suuret saappaat, jotka Annakaisa Helenius (ent. Niemelä) jätti jälkeensä. Ajatus herätti yllättävän paljon pohdintaa, että olenko valmis kantamaan tuon roolin, olemaan esimerkkinä muille ja toimimaan kipparina tässä paatissa. Rooiin sinänsä ei ole minulle uusi, sillä olihan minulla kokemusta kapteenina olosta jo divarikausiltani. Mutta jostain syystä liigajoukkueen kapteenina olo herätti paljon enemmän sekä innostusta että jännitystä.

Lisänä oli epävarmuus tulevasta joukkueesta, ja jopa pohdinta omasta jatkamisesta oli aiheuttanut useamman harmaan hiuksen kesätreenien aikana. Riittäisikö motivaationi siihen, että pahan paikan tullessa olisi pystyttävä nostamaan ei pelkästään itsensä vaan koko joukkue harteilleen? Ei sitä päätöstä silti kauan tarvinnut pohtia. Eihän minulla lopulta ollut muuta vaihtoehtoa kuin ottaa rooli kunnialla vastaan ja antaa itseni 110-prosenttisesti joukkueelle.

Voin ilokseni ja huojennukseksi todeta, että olen nauttinut roolista todella paljon. Saan olla kuuntelemassa pelikaverien huolia ja murheita sekä toimia linkkinä valmennuksen ja pelaajiston välillä. Pelin ulkopuoliset asiat ovat jokapäiväisiä, ja niitä pohditaan välillä pienellä porukalla ja välillä koko joukkueen kesken. Rooi vaatii oman ajan uuraamista ja panostusta aivan eri tavalla kuin aiemmin. Olen ennen ehkä vetäytynyt enemmän omiin oloihini ja pohdiskellut asioita paljon itseseni, mutta kapteenin rooli on auttanut itseänikin avautumaan ja tarjoamaan kokemuksen tuomia näkökulmia asioihin. Saan neuvoa, opastaa ja toisinaan ratkoa erimielisyyksiä.

Jokainen naisjoukkueessa pelannut tietää, että konflikteilta ei voi välttyä, kun kentällä temmeltää parikymmentä erilaista persoonaa, ja

pelitapa yritetään sovittaa kaikkia parhaalla tavalla palvelevaksi. Välillä tulee mietittyä, kuinka helppoa miesten joukkueessa pelaaminen olisikaan. Mutta onneksi erilaiset persoonat myös täydentävät toisiinsa, ja konfliktit vain kertovat siitä, miten tunteella tässä ollaan mukana. Minulla on mukava kutina rinnassa, että meillä on kasassa aika ainutlaatuinen ja huikea joukkue, joka voi pystyä vielä yllättämään kaikkia.

Kapteenin roolissa esimerkin voima tulee entistä selkeämmin esille. Se on tärkeää erityisesti toimissamme seuran pienempien ampparien kanssa, joille saamme olla esikuvina. Vastavuoisesti juniorit saavat meidät tuntemaan itsemme tärkeiksi. Sydän sulaa, kun näkee, miten innoissaan tyttöjunioreimme ovat, kun saavat saatella meidät kentälle. Kuulin jopa joissain kummitreeneissä tyttöjen kyselleen nimikirjoituksia pelaajiltamme. Nämä ovat meille vanhemman polven pelaajille uramme huippukohdita. Nuoremmalle sukupolvelle ne huippukohdat ovat toivottavasti vielä jotain paljon suurempaa. Olenkin varma, että tästä innokkaasta ja alati kasvavasta amppariparvestamme kasvaa vielä tulevaisuudessa paljonkin maajoukkueetason pelaajia.

O2-Jyväskylä seurana on etenkin junioritoiminnan osalta edelläkävijä ja suuren ylpeyden aihe keskisuomalaiselle salibandyille. On ollut aivan mahtavaa kokea yhteisöllisyys, joka seurassa vallitsee. Täällä seisomme toistemme tukena yli joukkuerajojen ja kannustamme toisiamme torvet raikuen ja ampparipipot heiluen. Kauden kynnyksellä olin salaa tehnyt mielessäni päätöksen, että lopettaisin oman salibandyn tähän kauteen. Tappion täyteisestä alkukaudesta huolimatta mieleeni on pikkuhiljaa alkanut hiipiä ajatus, että näinköhän tämän seuran ja joukkueen pystyy jättämään taakseen.

On kunnia saada olla osa tätä suurta amppariperhettä. Kuka tietää, vaikka minut nähtäisiin vielä seuraavallakin kaudella virittelemässä kapteenin nauhaa ampparintunon hihansuuhun. Mihinkäs ampiainen raidoistaan pääsis.

Terveisin,
Jenni Pekkarinen, #17

Super
finaali

HARTWALL ARENA
22.4.2017

SANKAREIDEN SYNTYMÄPÄIVÄ. floorball.fi/superfinaali

Teksti ja kuvat: Satu Pöntinen

Uuden alku – yhdessä kohti parempaa tyttösalibandyä

Tyttö Akatemiassa haaveillaan jopa maailman huipusta.

Vuoden 2016 keväällä kirjoitettiin seuramme historiaan uusia lukuja kovalla vauhdilla. Yksi tarina nousi kuitenkin yli muiden. Tämä kyseinen kasvutarina kertoo tyttöjoukkueesta, joka nousi alemmista sarjoista aina SM-sarjan Playoff-taisteluihin saakka. Ja tämän kyseisen kasvutarinan tuoman itseluottamuksen siivittämänä sekä pelaajien ja valmennuksen hurjan motivaatiopiikin ansiosta alkoi matkamme Tyttö Akatemiassa.

Vaikeuksien kautta voittoon

On erikoista, kuinka urheilu voikaan aiheuttaa yhtäaikaa niin valtavia ilon ja surun tunteita. Katsoin kaukalon laidalta, kuinka summerin soitua tytöt kävelivät viimeisen kerran kättelemään upeasti pelannutta vastustajaa. Niin pitkä matka oli kuljetu yhdessä, joskus hieman kivikkoistakin tietä. Osan kanssa töitä oli tehty jo parin

kauden ajan, osan kanssa työnteko oli vasta kunnolla alkamassa. Kun näin tyttöjen hymyilevän kätellessään vastustajaa, osan jopa taputtavan vastustajaa selkään hyvisistä peleistä, nousivat kyneleet silmiini. En ole koskaan aiemmin tuntenut niin suurta ylpeyttä kenestäkään.

Tytöt olivat juuri pelanneet elämänsä toisen oman ikäluokkansa SM-sarjaottelun, tai tarkemmin sanottuna Playoff-ottelun. Vastustajamme oli FBC Loisto Turusta,

joka vei ottelusarjan puhtaasti nimiinsä kahdella voitolla, vaikka meidän tytöt kovasti kamppailivat. Varsinkin viimeinen ottelu kotiyhteisön edessä oli täynnä hurmosta: tytöt eivät jääneet liikaa murehtimaan lukemia taululla, vaan taistelivat kunniaakkaasti loppuun asti.

Ottelun jälkeen asetuimme joukkueen kanssa istumaan kaukalon kulmaan ja kävimme hieman läpi mennyttä kautta. Kyneleet valuivat itse kullakin silmäkulmista, kun tytöillekin vihdoinkin ja viimein valkeni se uskomaton työ, mitä he olivat tehneet yhden ainoan kauden aikana. Kaikki tytöt kun olivat edellisellä kaudella kuuluneet joukkueeseen, joka voitti koko kauden aikana vain yhden ainoan ottelun.

Mennyt kausi loi pelaajiin sekä totta kai valmentajiin todella paljon uskoa. Pelaajat ymmärsivät, että ainoastaan työnteolla saavuttaa tavoitteita ja työnteko palkitaan aina, ennemmin tai myöhemmin. Nälkä kasvoi syödessä, ja monet pelaajat uskalsivat asettaa omia tavoitteitaan jälleen askeleen korkeammalle. Kun pitkän aikavälin tavoitteista alkoi löytyä sellaisia asioita kuten liigajoukkueessa, maajoukkueessa tai ulkomailla pelaaminen, oli meidän toimihenkilöiden pakko reagoida asiaan. Teke mistä olisi lähdeittävä jälleen jalostamaan, jotta pystymme takamaan tytöille kehittävän ympäristön.

Tyttö Akatemian rakentuminen

Kauden päätyttyä pelaajat päästettiin ansaitulle kesälomalle, mutta me joukkueen sekä seuran tyttöpuolella toimivat henkilöt vedimme työhanskat käteen. Edessämme oli selkeä haaste: kuinka taata kehittävä ympäristö niille pelaajille, jotka tykkäävät vain harrastaa sekä pelata, sekä niille, jotka pelaavat salibandyä tavoitteellisesti. Haaste oli vaikea, mutta samalla kutkuttava. Tässä olisi tilaisuus aloittaa jotain aivan uutta.

B-tyttöjen joukkueesta suuri osa kasvoi yli-ikäisiksi, joten tiedossa oli, että seuraamme olisi perustettava A-tyttöjen joukkue. Kuitenkaan meillä ei riittäisi tarpeeksi pelaajia eikä toimihenkilöitä kahden erillisen joukkueen pyörittämiseen. Asiaa pohdittuamme saimme idean lähteä rakentamaan Keski-Suomen alueen ensimmäistä Tyttö Akatemiaa. Akatemiatoiminta tarkoittaa sitä, että siinä yhdistetään B- ja A-tytöt yhdeksi joukkueeksi, Akatemiaksi. Joukkue harjoittelee ja tekee kaikki lajin ulkopuoliset asiat, kuten joukkueillat, yhdessä. Akatemiasta ilmoitettaisiin joukkueet niin B- kuin A-tyttöjen sarjoihin, joten monille olisi kauden mittaan paljon pelejä tiedossa. Akatemia-ajatuksen myötä hommat lähtivät rullaamaan kuin omalla painollaan. Tiedossa oli, että Akatemiaan tulisi saada iso valmennusrinki, jotta vastuuta pysty-

tään jakamaan viisaasti. Etsinnässä oli myös kokenut päävalmentaja, jonka valmennusfilosofia istuisi niin joukkueeseen kuin koko seuraan. Ei siis auttanut muuta kuin lähteä etsintöihin ja kääntää kaikki mahdolliset kivet ympäri!

Olimme melko yllättyneitä, kuinka nopeasti tieto Akatemian perustamisesta lähti leviämään niin Keski-Suomen kuin koko muunkin Suomen alueella. Pelaajien yhteydenottoja alkoi yhtäkkiä tulla joka suunnasta, ja tavoiteltu 30 kenttäpelaajan sekä 3 maalivahdin rinki oli nopeasti täynnä. Monet yhteyttä ottaneet pelaajat sanoivat, että tavoitteellinen juniorijoukkue kiinnostaa kovasti. Akatemialle oli siis selkeästi tarvetta.

Myös valmennusrinki alkoi hiljalleen täydentyä. Kesän alussa mukaamme tulivat sisarukset Mikko Tapper ja Jenni Raatikainen sekä kokenut monilahjakkuus Sallamari Koskinen Pohjanmaan lakeuksilta. Maalivahtivalmennuksesta vastasi Jaakko Andersson. Fysiikkapuolesta pitivät huolta konkarit Tuomas Pulkkinen ja Ville Kosola. Valmentajarinkimme oli siis suhteellisen hyvällä tolalla, mutta edelleen meiltä uupui päävalmentaja, eikä muistaakaan apukäsistä olisi ollut haittaa.

Uuden päävalmentajan opein kohti SM-karsintoja

Päävalmentajaa etsittiin kissoin ja koirin. Oltiin jo kesäkuun puolella, ja pieni paniikin poikanen alkoi hiipiä puseroon. Kykenemmekö löytämään enää tässä vaiheessa ketään tähän projektiin? Kesän alussa muutama joukkueemme tytöistä oli ollut liiton järjestämässä All Stars-pelaajapolkutaapahtumassa Ruotsissa. Siellä joidenkin tyttöjen valmentajana oli toiminut Mikkelin salibandykonkari Kari ”Kapo” Saukkonen, jonka kanssa

olin ollut tapahtuman jälkeen yhteydessä tyttöjen toiminnasta leirillä. Eräänä kesäkuun iltana mieleeni iski ajatus kysyä hommaan Kapoa, joka silloin toimi Hatsinan tyttöpuolen valmentajana. Ei muuta kuin sähköposti menemään ja hiljainen toive siitä, että joskohan nyt vihdoinkin nappaisi.

Ja niinhän siinä sitten kävi. Heti ensimmäisistä Kapon vetämistä harjoituksista pystyi näkemään, että nyt meillä oli päävalmentajan pestissä kokenut ja avarakatseinen henkilö. En olisi voinut olla enempää tyytyväinen! Kapo istui hyvin nopeasti joukkueen toimintaan ja sisäisti myös Akatemian ensimmäisen tavoitteen – saada A-tytöt elokuun karsintojen kautta SM-sarjaan. Tämän tavoitteen eteen tehtiin kovasti töitä, ja loppukesä sekä alkusyksy menttiin Akatemian toiminnassa hyvin A-tyttöjä painottaen. Katseet ja suuret toiveet lepäsivät SM-karsinnoissa.

Vaikka kaikki oli Akatemiassa päällisin puolin hyvin, pystyi joukkueesta silti aistimaan tietynlaista epävarmuutta. Paljon oli muuttunut lyhyessä ajassa. Tiiviistä ja pienestä B-tyttöjen joukkueesta oli yhtäkkiä kasvanut 33 pelaajan joukkue, ja monet kasvot olivat uusia tuttavuuksia. Tällaisissa muutoksissa on aina sulateltavaa ja joukkuehengen hitsaamiseen menee normaalia enemmän aikaa. Karsintojen lähestyessä mielessä alkoi pyöriä outo ajatus: mitä jos yritämmekin haukata liian ison palan liian nopeasti? Mitä jos karsinnoista tuleekin täysi floppi, ja pelaajilla menee usko Akatemian toimintaan?

Karsinnat eivät olleet floppi. Tytöt pelasivat loistavat karsinnat, mutta viimeisessä ja atkaisevassa ottelussa kesän liian nopea aikataulu näkyi karuina tuloksina. Tytöt jäivät yhden maalin päähän SM-sarjasta ja kauden yhdestä suurimmasta tavoitteestaan. Tai ehkei SM-sarjasta

Ilona Laine, Miisa Salminen, Katriina Louna, Sanni Kantanen, Marjukka Silvennoinen ja Ella Mikkonen pyrkivät Tyttö Akatemian kautta urallaan eteenpäin.

ulosjäänti ollut pelkästään kesän syytä, mutta suuri osa sitä. Ratkaisevassa ottelussa punnittiin joukkuehenkeä, joka oli vielä siinä vaiheessa liian hataralla pohjalla. Karsinnat kuitenkin pysäyttivät niin valmennuksen kuin pelaajiston. Jotain oli tehtävä toisin, jotta kausi A-tyttöjen I. divisioonassa sekä B-tyttöjen aluesarjassa voisi jatkua pitkälle keväälle.

Katseet kohti tulevaa

Karsintojen jälkeen oli hiljalleen suunnattava katseet eteenpäin. Ensimmäinen ajatus tulevasta oli se, että joukkue oli saatava hitsattua paremmin yhteen. Usko siihen, että kun treeneihin on kiva tulla jo pelkästään joukkuekavereiden ansiosta ja luottamus pelikavereihin on suuri, saadaan paljon enemmän aikaiseksi. Joukkuehenkeä on viime aikoina edistetty niin peleissä kenttävariaatioilla, erilaisilla vastuunjaolla, joukkueilloilla ja esimerkiksi tekemällä seuran nettisivuille joukkuekaverista pelaajakuvaus. Hengen kohomismiselle annetaan rauhassa aikaa, mutta työn hedelmää on jo nyt nähtävissä – niin B- kuin A-tytöt keikkuvat neljän pelatun ottelun jälkeen sarjojensa kolmannella sijalla, vain parin pisteen päässä ykköspaikasta!

Akatemia on nyt ottanut ensimmäisiä askeliaan, ja paljon on vielä kehitettävää. Tavoitteena on kuitenkin taata vanhimille

Napit vastakkain – leikkimielisesti. Tyttö Akatemian Tiia Koski (vas.) ja Else Aalto pelaavat rinnakkaisedustuksella Happeen naisissa. Alina Laitinen, Noora Peltola, Jessica Lustig, Kiia-Mari Avikainen ja Veera-Maria Jalanan ovat täysverisiä Amppareita.

tyttöjunioreille kehittävä harjoitusympäristö sekä mahdollisimman paljon pelejä. Yhteistyö niin seuran naisten joukkueiden kuin myös C-tyttöjen kanssa mahdollistaa pelaajien monipuolisen kehittymisen. Matka on vasta alkanut ja tie on varmasti pitkä sekä

mutkikas. Me olemme kuitenkin valmiita kohtaamaan kaikki haasteet, jotka eteemme tuodaan.

Usko, luottamus ja tahto tyttöjunioreiden hyvinvoinnin eteen on Ampparipeheessä suuri. ●

E-tytöillä on ollut hauskaa peleissä ja harjoituksissa (kuva: Ilkka Piirtinen)

Junnutyttöjen kuulumisia

C-tytöillä motivaatio huipussa

C-tytöt aloittivat kauteen valmistautumisen hyvissä ajoin viime toukokuussa. Tyttöjoukkueissa pelaajat ovat kahdesta ikäluokasta, joten C-tyttöjen joukkuekin muotoutui uudelleen. Osa tytöistä siirtyi ikänsä tai taitojensa puolesta Akatemiaan, osa jäi C:hen, 2003-syntyneet tulivat D:stä C:hen ja uusiakin tyttöjä saatiin mukaan. Lisäksi lahjakkaimmat 04-syntyneet D-tytöt lupasivat tulla tarvittaessa mukaan turnauksiin. Valmennukseenkin saatiin mukaan uutta verta vankalla kokemuksella ja näkemyksellä varustettu Jukka Häkli. Vastuuvallmentajana jatkoi Heidi Mouhu ja apuvallmentajana Ina Airola.

Kesä treenattiin kolme kertaa viikossa lyhyttä kesätaukoa lukuun ottamatta. Kaksi treeneistä koostui lajista ja fysiikasta, yksi sisälsi pelkkää fysiikkatreeniä. Harjun portaat ja Kampuksen kenttä tulivat tytöille tutuiksi. Porrasmatka, plyometriset harjoitteet ja kuntopiiri tuntuivat aluksi hapokkailta, mutta kun tytöt huomasivat kehittyvänsä nopeasti, treenaaminen alkoi tuntua mukavalta. Nyt talvikaudella lajiharjoituksia on kolmesti viikossa. Niiden yhteydessä tehdään monipuolisesti fysiikkatreeniä.

C-tytöt hakivat pelituntumaa syyskuussa ennen varsinaisen sarjan alkua HämeCupista Hämeenlinnasta. Siellä sijoitus ei päättä huimannut, mutta jännitys saatiin purettua, tuli arvokasta pelikokemusta ja joukkue ryhmäytyi. Varsinainen C-tyttöjen Sisä-Suomen aluesarjan kausi alkoi 9. lokakuuta Hämeenkoskella, josta mukaan tarttui murskavoitto ja niukka tappio. Pelaaminen oli huomattavasti vapautuneempaa kuin muutamaa viikkoa aiemmin HämeCupissa. Tytöt saivat lisää itseluottamusta ja onnistumisen kokemuksia. Sarja jatkui 22.10. Tampereella, jossa tytöt taistelivat mukaansa täydet neljä pistettä.

Alkusarja pelataan kaksinkertaisena, jonka jälkeen pelit jatkuvat Länsirannikon kanssa yliaalueellisessa ylemmässä tai alemmassa jatkosarjassa.

C-tyttöjen treeneissä on hyvä tekemisen meininki. Tytöt ovat motivoituneita ja tunnollisia harjoittelijoita ja kehittyneet valtavasti sekä joukkueena että yksilöinä jo lyhyessä ajassa. Tytöt selvästi nauttivat pelaamisesta ja viihtyvät hyvin toistensa seurassa. On etuoikeutettua saada olla mukana näin hienossa porukassa.

-Heidi Mouhu

E-tytöillä hurjan hauska alkukausi

Viime kaudella E-tytöt aloittelivat joukkue-toimintaa ja pelasivat seuran järjestämää Amppariiliigaa. Loppuhuipentumana tytöt osallistuivat Särkänniemi Cupiin, jossa päästiin ensimmäistä kertaa kohtaamaan oman ikäisiä tyttöjä. Turnausmatka jo sinänsä ja kaikki yhdessä tekeminen, yöpyminen sekä pelaaminen jätti mahtavat muistot matkasta. Toiminnan aloittaminen seuran suojissa on ollut helppoa. Nyt toimintaa jatketaan enemmän omin voimin.

Keväällä joukkueen vanhemmat eli 2004-05-syntyneet tytöt siirtyivät D-tyttöihin. Toukokuussa joukkueen vahvuuteen liittyivät vanhimmat Amppariiliigan tytöt, jonka jälkeen joukkueen vahvuudeksi muodostui 20 pelaajaa. Joukkueen tavoitteena kauteen lähtiessä on ollut yksilötaitojen opettelun lisäksi joukkuepelaamisen opettelu. Harjoittelussa on siirrytty tavoitteellisempaan suuntaan. Alkukaudesta määritellyt tavoitteet on jaettu kolmeen alueeseen: lajitaitojen, fysiikan ja joukkuepelaamisen kehittäminen. Nämä osa-alueet on jaettu vielä pienempiin palasiin, joita kauden aikana pyritään kehittämään. Kaikilla osa-alueilla on päästy kesän

ja syksyn aikana mukavasti eteenpäin. Joukkuepelaamista on testattu pelaamalla harjoitusotteluita, ja ensimmäinen Salibandyliiton alueturnaus on saatu pelattua.

Harjoituksia on ollut 2-3 kertaa viikossa. Joukkueen pelaajia on kannustettu olemaan aktiivisia liikkujia, ja muiden lajien harrastamiseen on kannustettu. Osa pelaajista on käynyt harjoittelemassa ja pelaamassa vanhempien D-tyttöjen kanssa. Sieltä tytöt ovat tuoneet omiin treeneihin ja peleihin hyvää oppia myös muille.

E-tyttöjen sarjaan lähteminen oli jo kauden alkaessa selkeä tavoite, vaikka pelien tiedettiin olevan pidemmän matkan päässä. Aluesarjaan lähti mukaan 9 joukkuetta: 4 Tampereelta ja 4 Hämeenlinnan alueelta sekä meidän mahtavat Amppariytöt. Sarjassa pelataan 16 ottelua. Kauden päätteeksi on loppuhuipentuma sijoille 1-4 sijoittuneiden kesken.

Joukkueen matka ensimmäisiin aluesarjan peleihin alkoi jännittävässä merkeissä. Pelimatkaa suunniteltiin puuhaporukan voimin. Pelipäivän lähestyessä tsemppi pelaajien ja vanhempien kesken alkoi nousta, ja jännityksen ensimmäisistä peleistä saattoi aistia. Turnausmatka oli monelle ensimmäinen, ja oli tärkeää onnistua matkassa. Turnausaamun aikainen herätys ei tainnut olla kovinkaan hankala, sillä aamulla busiin asteli periteitä tyttöjä kannustuslaulun kera. Isommilta ”Queen Beeseiltä” eli naisten edustusjoukkueen pelaajilta opittu kannustuslaulu oli opeteltu ihan omatoimisesti ulkoa. Pelaajille, vanhemmille ja valmentajille ensimmäinen matka antoi askelmerkit tulevaan. Matka sujui suunnitelmien mukaan ja oppia saatiin niin pelaamisesta, pelimatalla olemisesta kuin siitä, mihin suuntaan olemme menossa. Mahtava retki, jonka jälkeen malttamattomina jo odotellaan seuraavaa.

-Kari ●

NOPEINTA
PALVELUA

WWW.KUMISETA.FI
0400-371131
PALOKKA

Kummipelaajan ollessa mukana treeneissä ilo on ylimmillään niin lapsilla kuin aikuisilla.

Teksti: Oskari Kauppinen
Kuvat: Ismo Nybacka

Kummit ohjaavat nuoria

Aivan kuten muussakin elämässä, meidän seurassamme kummit opastavat nuoria matkalla kohti aikuisuutta.

Marraskuusta tehtiin O2-Jyväskylässä kummikuukausi, jolloin edustusjoukkueiden pelaajat vierailivat junioreiden harjoituksissa. Ensimmäistä kertaa koko seuran laajuisesti käynnistetty kummipelaajatoiminta ei ole kuitenkaan täysin uusi asia, sillä naisten joukkue toteutti samaa jo viime kaudella. Tälle kaudelle toimintaa laajennettiin myös miesten joukkueeseen, ja kaikki poikajuniorijoukkueetkin saivat oman kummipelaajansa.

Kummipelaajien tarkoitus on ennen kaikkea innostaa ja kannustaa junioripeleä. Nuorimmissa junioreissa painotus on perusasioissa, vanhemmissa taas pelin pienissä taktisissa osa-alueissa. Edustusjoukkueen pelaajat myös tuovat harjoitukseen uudet silmät ja näkevät erilaisia asioita kuin valmentajat.

”Kummipelaajamme Vesa Hytönen kävi meillä treeneissä ja antoi omaa näkemystään poikien suunnitelmassa vapareita. Kyllä pojat kuuntelivat korvat höröllä, kun uralaan jokusen maalin iskenyt ”Vesse” kertoi vararikikoista. Seuraavana päivänä voitimme Happeen ja Urhon reilusti, joten visiittiä voisi kuvailla onnistuneeksi”, kertoi B-poikien valmennustiimiin kuuluva seuran puheenjohtaja Kari Jauhiainen.

Uutta virtaa puolin ja toisin

Edustusjoukkueiden pelaajat ovat olleet tyytyväisiä toimintaan, ja hauskaa on junioreiden kanssa ollut. Olemme myös kokeneet, että meillä on aidosti jotain annettavaa junioreille, kuten myös heillä meille. Tunnelma nuorempien Ampparien treeneissä on yleensä kevy-

empi kuin omissa harjoituksissa, mikä tuo tervettä vaihtelua normaaliin puurtamiseen.

”Junnujen kanssa touhuaminen on mukavaa ja tuo tervetullutta vaihtelua omaan arkeen. Treeneissä pojat painoivat menemään vilpittömällä pelaamisen ilolla, ja sitä saa toivottavasti imettyä omaankin tekemiseen” F-pojat Mustan kummipelaaja Ilkka Tepponen sanoi.

”Vastaanotto junioreilta oli myös hyvä, he ottivat minut hymyillen mukaan. Harjoituksissa ohjasin pelaajia hieman yksilöllisemmin kuin valmentajat ehkä ehtivät ohjaamaan. Toivottavasti siitä oli hyötyä. Ainakin minua toivottiin pian uudestaan treeneihin!” naurahti muun muassa neljä A-nuorten SM-kultaa voittanut Tepponen.

Naisten liigajoukkueen Jenni Pekkarinen, Marianna Kivinen ja Heidi Aukee ovat C-tyttöjen kummipelaajia. Lokakuus-

Kummipelaaja Timo Hakanen opasti junioreita välillä kädestä pitäen.

sa kummit vetivät joukkueelle yhdet koko treenit, kun muu valmennustiimi oli joukkueen vanhempainillassa.

”Edustuksen naiset pystyvät antamaan nuoremmille pieniä, konkreettisia vinkkejä, miten asioita voi tehdä paremmin. Ja olen huomannut, että kummeja kuunnellaan tarkemmin kuin meitä tuttuja valmentajia. Siinä on vähän sellaista wau-efektiä. Ihan kuin liigapelaajien auktoriteetti olisi parempi kuin meidän”, C-tyttöjen valmentaja Heidi Mouhu naurahtaa.

”Tyttöjen innostus nousi pilviin kummin ollessa treeneissä. Kaikki selvästi halusivat näyttää kummeille parastaan, ja oli tosi siistiä päästä vaikka tekemään maali kummin syötöstä”, Mouhu huomasi.

Tervetuloa matseihin oppimaan lisää!

Myös yksi miesten edustuksen kokeneimmista pelaajista, lähes sata liigaottelua pelannut Timo Hakanen näkee kummipelaajatoiminnan erittäin hyödyllisenä ja tervetulleena.

”Me edustuksen pelaajat pystymme varmasti olemaan avuksi joukkueille, ja tämän toiminnan potentiaali on suuri. Sitä kehittämällä niin pelaajat kuin joukkueetkin saavat varmasti isomman ilon irti. Tämä myös yhtenäistää seuraa entisestään.”

”Meillä on kasassa hyvä nippu loistavia pelaajia, ja toivoisimme katsomoihin yhä enemmän seuran omia junioreita. Pelää seuraamalla juniorit oppivat paljon peliin liittyviä asioita ja voivat kopioida siellä näkemäänsä juttuja omaan peliinsä”, Hakanen analysoi.

Järjestelmää kehitetään palautteen pohjalta jo keväällä silmällä pitäen. Palautteen merkitys on suuri ja kaikki parannusehdotukset otetaan huomioon kevään toimintasuunnitelmassa. Palautetta saa ja kannattaa laittaa sähköpostilla osoitteeseen oskari.kauppinen@o2-jkl.fi •

KAIKKIALLA

Tee itsestäsi tulevaisuuden osaaja Jyväskylässä!
Olemme Suomen suurin ja suosituin IT-tiedekunta.

TIETOJÄRJESTELMÄTIEDE
TIETOTEKNIikka
TIETOTEKNIKAN AINEENOPETTAJA
kandidaatti- ja maisteriopinnot (3 + 2v)

KYBERTURVALLISUUS
TIETOJÄRJESTELMÄTIEDE
TIETOTEKNIikka
maisteriopinnot (2v)

Hae 15.3.-5.4.2017
osoitteessa opintopolku.fi
Hakusanalla
itjyväskylä-k2017

Jyväskylän yliopiston informaatioteknologian tiedekunta
• jyu.fi/it • facebook.com/jyu.it/ •

#JOKO2017

Teksti: Oskari Kauppinen
Kuvat: Harri Pirinen

Miesten edustusjoukkue vahvistui entisestään. Monen mielestä kasassa on nyt "kaikkien aikojen O2".

Pettymys. Siihen miesten edustusjoukkueen viime kausi päättyi monen edellisen kevään tapaan. Paljolti pelaajien itsensä asettamat tavoitteet sarjanoususta olivat lähellä toteutua, mutta lopulta sittenkin liian kaukana. Joukkue oli kevään jatkopeleissä siipirikkinen. Viimeiseksi jääneeseen otteluun sittemmin divariin nousutta HIFKiä vastaan saimme hädin tuskin raavittua kasaan kolmea kentällistä. Kun vielä näistä osa pelasi puolikuntoisena, kevään suorituksemme näyttätty siltä saavutuksena eikä epäonnistumisena. Jälkikäteen tapahtumia pelaajiston kanssa puituamme menneet ke-

vät antoi toivoa tulevaan, kun huomasimme päässeemme erittäin kapealla pelaajamateriaalilla noinkin pitkälle. Kauden päättymistä seuranneet viikot olivat todella epäselvää aikaa. Kellään ei ollut tietoa, miltä Amppareiden miesten edustusjoukkue näyttää puolen vuoden päästä. Asioilla on tapana järjestyä, ja niin kävi tälläkin kertaa. Valmennus säilyi entisellään, ja joukkueeseen saatiin kesän aikana huomattavasti lisää leveyttä. Vesa Hytönen palasi ampparipaitaan, entinen liigajyrä Timo Hakanen saatiin houkuteltua mukaan, Iiro Kinnunen ja Sampo Laukka valitsivat O2:n, ja Juho Aijasaho

vaihtoi Palokan taraflexin Monitoimitalon parkettiin. Kaikkiaan uusia tai uuvanhvoja naamoja löytyy joukkueesta 12.

Liikettä tossuihin ja ryskettä laitoihin

Valmennusjohdon lukemattomat kesän aikana soittamat puhelut tuottivat paljon tulosta, ja nimellisesti kasassa on "kaikkien aikojen O2". Joukkueen tekemä hyvä tulos kantoi hedelmää, ja muista Jyväskylän alueen seuroista imu alkua kääntänyt reilusti amppareiden suuntaan,

den maahan ja urheiden kotiin.

Kesätreenien alkuun mennessä meillä oli kasassa todella kilpailukykyinen ja motivoitunut porukka, vaikka osa edellä mainituista pelaajista liittyikin joukkueeseen tähtipelaajien tapaan kesän loppupuolella. Harjoituksissa valmennus väänsi hanikat kaakkoon, ja tossut liikkuiivat Laajavuoren maastossa kovempaa ja useammin kuin ennen. Kulmaväntöihin haettiin sär-

kosdivarijengi saa lauantiaamuna 9.00 kaksikymmentä jatkää raastamaan itsensä henkiveveriin, niin saavat minun puolesta-ni nousta ykköseen."

Harjoitusottelut sujuivat joukkueelta myös mallikkaasti: tilille kertyi vain yksi tappio maalin erolla. Rosterin laajentuminen ja laadukkuus on vaikuttanut positiivisesti jokapäiväiseen tekemiseen, ja pelipaikoista taistellaan hyvässä hengessä. Tällä

Jos joku muu 2-divarijengi saa lauantaina kello 9 aamulla 20 jatkää raastamaan itsensä henkiveveriin, niin saavat nousta ykköseen.

Henri Tikkanen on yksi kakkosdivarin parhaista maalivahdeista.

mikä on positiivinen asia tulevaisuudenkin kannalta. Myös menetyksiä pelaajamarkkinoilla nähtiin. Kaksi huikeaa kautta pelannut Markus Manninen liittyi liigajoukkue Happeeseen ja puolustajalupaus Arttu Kurki hirvieni junioreihin. Lisäksi joukkueen älykkyyssomamäärä koki kolauksen, kun Olli-Matti Karttunen ja Tuomas Laukkala lähtivät puoleksi vuodeksi vaihtoon vapai-

mää crossfitistä, jonka parista löysimme itsemme kahdesti viikossa. Myös osallistujaprosentissa nähtiin huomattavaa nousua edellisiksi verrattuna.

Testitulokset paranivat koko kesän ajan kaikkien pelaajien osalta. Hyvä fyysinen kunto on eduksi varsinkin alkukaudesta ja keväällä, kun pelejä pelataan useita viikossa. Uudelleen kapteeniksi valittu Joni Lempinen kiteytti joukkueen ilmeen kesätreeneissä osuvasti: "Jos joku muu kak-

kaudella joukkueemme kestää muutamat väistämättömät vierailut lasarettissa, joihin viime kausi osittain kaatui. Loukkaantumissuman välttämiseksi valmennukseen saatiin mukaan fysiikkavalmentaja Arto "Ato Boldon" Kotamäki. Arto on tuonut mukanaan lisää vaihtelua alkufysiikkoihin ja erilaista näkökulmaa pelien aikana tapahtuviin asioihin.

Tärkeä luokkaretki

Virallisesti kautemme pyörähti käyntiin syyskuun puolivälissä Suomen Cupin merkeissä. Liityimme mukaan toiselle kierrokselle, ja lauantaina pelasimme kaksi peliä. Molemmat alasarjojen joukkueet kaadettiin odotetusti maalieron ollessa mukava 26-2. Tällä kertaa taipaleemme Cupissa katkesi viidennellä kierroksella niukkaan 4-5-kotitappioon Kokkolan Nibacosille. Näin cup-unelma 2.0 jäi unelman asteelle, mutta totta puhuen tärkeimmät tavoitteemme on asetettu myöhäiseen kevääseen.

Sarjapelit ovat lähteneet käyntiin hyvin melko tutulla kaavalla. Voittoa on tullut, mutta itse peli on kaukana valmiista, eikä joukkueen läheskään täyttää potentiaalia ole vielä nähty. Pelitavan oppiminen vie kaikilta aikaa, ja kenttäkoostumuksia on vaihdeltu jokaiseen peliin. Kun kaikki palat loksahavat kohdalleen, on luvassa murhaavaa jälkeä.

Joukkuehengen kannalta teimme hyvän valinnan yhdistäessämme lokakuun loppupuolella kaksi viikonlopun vieraspeliä yhdeksi reissuksi. Sarjapeli Parkanosssa,

Kesätreeneissä haettiin rytinää laitakahinoihin. Juho Aijasaho näyttää mallia.

yö Hyvinkäällä ja Cupin matsi Pämminessa oli kupletin juoni, ja kupletti nimettiin luokkaretkeksi. Tuloksellisesti reissu oli voitokas, sillä mukaan tarttui voitot molemmista matseista. Vähintään yhtä ilahduttavaa oli nähdä, kuinka tiivis joukkue meillä on kasassa.

Koko viikonlopun kestävä reissulle saatiin mukaan yhtä lukuun ottamatta kaikki pelikuntoiset ja loukkaantuneet pelaajat, koko valmennusryhmä sekä tietysti koko reissun mahdollistanut joukkueen huoltaja. Vaikka bussissa istuttuja tunteja kertyi yli kymmenen ja hotellissa vietettiin normaalia pidempi aika, oli ainakin allekirjoittaneella koko ajan hauskaa.

Kaikkien yllätykseksi reissussa maalin iskenyt Timo Hakanen summaa joukkueen fiiliksiä seuraavasti:

”Todella hyvä jengi ollaan saatu ka-

saan täksi vuodeksi. Meillä on nuoria ja kokeneempia pelaajia hyvässä balansissa. Vaikka nuoria onkin vähän enemmän kuin meitä kokeneita, on joukkue motivoitunut ja henkisesti kypsä. Kyllä me papatkin siinä nuorrutaan, kun päästään nuorempien kanssa vääntämään päivästä toiseen.”

”Positiivista on muun muassa se, että jos vedetään joukkueena huonot treenit, se käsitellään samoin tein kopissa ja mietitään, miten se vältetään tulevaisuudessa. Valmennukselta löytyy iso kasa tietotaitoa, ja vaikka uusia pelaajia on paljon, tuntee valmennus heidätkin hyvin. Valmentajat myös ymmärtävät antaa pelaajien tehdä virheitä ja tietävät, ettei pelin tarvitse alkusyksystä näyttää valmiilta. Joukkuehenki on mahtava, ja huono läppä lentää kopissa ja kentällä. Jotain kertoo, että pelaajat ovat paljon

tekemisissä myös treenien ulkopuolella”, Hakanen pohtii.

Hakasen mielestä se, että voittoja on tullut vaihtelevilla esityksillä, kertoo monesta hyvästä asiasta.

”Edelliskausien maalin tappiot ovat vaihtuneet maalin voitoiksi. Hyvän joukkueen merkki on, että pystyy voittamaan myös huonolla pelillä. Lisäksi se kertoo siitä, että parannettavaa on, mikä taas on aina hyvä asia tässä vaiheessa kautta. Tällaisen alun jälkeen on hyvä lähteä petraamaan kohti tulevaa ja katsomaan kevättä kohti, mihin rahkeet riittävät. Tietenkään ei voida tuudittautua siihen, että karsintapaikka olisi varma, vaan sarja on tasainen ja tekemistä pitää pystyä parantamaan kohti kevättä.”

Niin, kevähän se aina palloilijalla mielessä. O2:n edustuksen kohdalla kysymys kuuluu: Joko tänä keväänä? ●

Uudet tuulet puhaltavat myös internetin sosiaalisen median ihmeellisessä maailmassa. Miesten edustusjoukkueen mediatiimi on laajentunut, ja asiasta kiinnostuneille on tarjolla enemmän sisältöä kuin koskaan ennen. Viime kauteen nähden suurin lisäys on kotiotteluiden jälkeen Youtubesta löytyvät maalikoosteet. Aktivoitumista on myös havaittavissa Facebookissa sekä Snapchatissä.

Äyät kaipaavat nuorta voimaa!

Moi.

Viime vuoden AmppariSurinoissa kävin läpi valmentaja Peltosen korttipakkaa. Alkukaudesta ei silloin kortti käynyt, mutta loppua kohden peli parani. Tälle kaudelle lähtiessä korttipakka on ollut hyvässä järjestyksessä heti alusta alkaen, ja ässät on pidetty vielä visusti piilossa. Viime kauteen verrattuna meno on ollut varsin tyyntä, ajoittain jopa tylsää. Väliällä ovat mailat lennelleet ja pieniä koiruoksia on näkynyt, mutta vielä niistä on pelkillä sakoilla selvitty. Tiivistetysti voisi kuvailla, että Ampparien valtakunnassa on kaikki hyvin.

Kun nyt lähettiin puhumaan valtakunnasta, tarkastellaan asiaa samalla hieman oman pesän ulkopuolelta. O2:n ruhtinaskunnassa suurta osaa näyttelevät seuran omat juniorit, joita on reilut 800. Se on paljon. Junioripuolella seura tekee erinomaista työtä. Suuri kiitos kuuluu junioreiden ohjaajille ja valmentajille sekä äideille ja isille, jotka mahdollistavat harrastuksen. Näyttää siltä, että O2:ssa asiat ovat varsin hyvällä mallilla.

Kuitenkin sanotaan, että tyytyväisyys tappaa kehityksen. Yhtenä kehityskohteenä näkisin edustusjoukkueen ja juniorien välisen suhteen. Tällä hetkellä edustusjoukkueen nuorin pelaaja on 20-vuotias. Minun mielestäni tämän kuuluisi olla esimerkiksi 16 -vuotias seuran oma juniori. Tällöin edustusjoukkue auttaisi junioreita kehittymään - ja päinvastoin. Ampparien edustusjoukkue on tavoitteellinen salibandyjoukkue, mutta ilman vahvaa junioripohjaa se ei ole kestävä. Junioreita pitäisi näkyä enemmän edustusjoukkueen matkassa.

Tilanne ei ole tietenkään kovin yksinkertainen. Edustusjoukkueella on iso rinki pelaajia, ja sopimuspelaajille on ensisijaisesti annettava mahdollisuus harjoitella ja pelata. Vuodessa on kuitenkin paljon päiviä, jolloin edustusjoukkueen treeneissä ei ole pelaajia neljään ketjuun. Näinä päivinä treenirinki voitaisiin pyrkiä täyttämään seuran omilla

junioreilla. Juniorit pääsisivät treenaamaan äyien matkassa, ja kehittyminen on taattu. Parhaassa tapauksessa muutaman treenin jälkeen 15-vuotias junioripelaaja löytää itsensä edarin pukukopista Paulina Rubion soidessa taustalla. Sen jälkeen koittaisi ensimmäinen peli miesten sarjassa, siinä pallo maaliin, ja illalla pallo komeilee jo kirjajhyllillä ensimmäisen maalin kunniaksi.

Mielestäni ei ole olemassa tiettyä ikää, jolloin juniori on valmis miesten peleihin. Itse olin 14-vuotias, kun pääsin treenaamaan kolmosdivarijoukkueen matkassa. Pelasin tuolloin Pieksämäellä Pisabassa. Treenasin miesten mukana ja samalla B-junioreissa. Pelasin ensisijaisesti junioreissa, ja väliällä pääsin istumaan penkille miesten matkaan. Tästä syystä en näe estettä sille, miksi meidän mukamme ei voisi treenata omia junioreita, jotka pelaisivat samalla myös omia sarjojaan. Kun junnun käy ottamassa pari kulmavääntöä Äijön kanssa edarin treeneissä, olen varma, että junioripelit tuntuvat sen jälkeen varsin kevyeltä kauralta.

Tämän toteutumiseksi tarvitaan yhteistyötä edustusjoukkueen ja juniorijoukkueiden välillä. Mistään Amerikan-tempuista tässä ei ole kyse. Toki tärkeintä on katsoa tilanne aina ensisijaisesti juniorin näkökulmasta. Sieltä suunnalta on tultava halukkuus kehittyä, ja ennen kaikkea halu pelata sählyä. Jos ja kun ampparijunioreita alkaa näkyä edarin mukana, toivotan teidät tervetulleiksi. Kehitytään ja kehitetään porukalla!

Joni Lempinen #5

SUUNNITTELETKO ASUNTOSI MYYNTIÄ?

Varmista, että saat asunnostasi parhaan hinnan, oikeassa aikataulussa, turvallisesti – valitse OP-Kiinteistökeskus.

 Esa Höri LKV 050 340 2101	 Kari Kaksonen LKV 050 599 0762	 Ville Makkonen LKV 040 578 4177	 Matti Majamäki LKV 0500 642 809	 Oona Mäkelä LKV, KIAT 040 621 1553	 Miska Puustinen LKV 045 354 6836	 Mikko Raivio LKV, KIAT 050 401 6340	 Markus Tammiruusu LKV 0400 511 021	 Tero Tupamäki LKV myös vuokravälittäjä 040 755 7841
 Krista Virenius-Rantalaiho myyntineuvottelija 050 575 2679	 Janne Kotamäki myyntipäällikkö LKV, YKV, toimitilat 050 550 8945	 Janne Särkkä toimitusjohtaja LKV 050 314 1074	 Pieta Alvarez LKV, KIAT 040 720 9334	 Jaakko Kerminen LKV 050 576 5288	 Päivi Riuttamäki LKV 050 599 1781	 Juha Suvanne LKV 040 648 4522	 Hanna Vehmaa LKV, KIAT 050 588 0780	 Jorma Numminen myyntipäällikkö kaupanvahvistaja LKV, AKA-asunnot 050 568 6221
 Vuokko Hietala myyntijohtaja LKV, YKV 040 775 8805	 Hannele Aro myyntineuvottelija 050 365 1978	 Anu Paajanen LKV 050 341 0665	 Katja Pyörälä LKV 050 368 4950	 Nina Saleva myyntipäällikkö LKV 050 362 4147	 Outi Karppinen KED, LKV kaupanvahvistaja 050 314 1075	 Sirpa Lehto-Immonen KED, LKV 050 345 2369		

Keski-Suomen OP-Kiinteistökeskus OY AMPPARISURINAT

Sähköposti: etunimi.sukunimi@op.fi

opkk.fi
70 vuoden kokemuksella

MIESTEN JA NAISTEN HIUSTENLEIKKAUS

15€

AK HIUS & MEIKKIKOULU
HANNIKAISENKATU 27-29
(ASEMA-AUKIO) JKL
p. 020 77 69 550

24h AJANVARAUS
WWW.STUDIOAK.FI

Facebook/akhiusjameikkikoulu
Instagram/akhiusjameikkikoulu

02 Jäsenkortilla
hiustenleikkuut 10€

Täältä tullaan, tulevaisuus. Kimmo Heino (vas.), Jesse Kulha, Roope Pohjola ja Saku Paukku muodostavat Juha Hirvosen valmentaman A-poikien joukkueen kapteeniston.

Ensimmäiset laatuaan

Teksti: Oskari Kauppinen
Kuvat: Harri Pirinen

Ampparien A-juniorit pyrkivät ammattimaisesti ylöspäin. Samalla joukkue leventää koko Jyväskylän juniorisalibandyntä taso.

Ensimmäistä kertaa Ampparien historiassa sekä tytöille että pojille on tarjolla täydellinen pelaajapolku aina pienimmistä juniorijoukkueista edustusjoukkueisiin saakka saman logon alla. Polku täydentyi tänä kaudeksi poikien A-juniorijoukkueella, joka on ensimmäinen laatuaan seurassa.

Siinä missä lupaavimmat B-juniorit ennen siirtyivät Happeeseen pelaamaan kolme viimeistä juniorivuottaan, on Amppareilla nyt tarjota toisenlainen malli. Malli, joka edustaa tutun seuran arvoja ja tarjoaa meritoituneiden valmentajien opetusta lajin saloihin ennen siirtymistä miesten sarjoihin.

Ennen kauden alkua A-poikien mukana harjoitteli yli 40 pelaajaa, mikä kertoo tämän joukkueen perustamisen tarpeellisudesta sekä vanhimman junioreiden kiinnostuksesta tavoitteelliseen harjoitteluun. Kysyntää riittää, ja nyt myös tarjontaa on enemmän. 40 pelaajasta valikoitui sitemmin ensimmäinen O2-Jyväskylän A-juniorijoukkue.

Pelaajista suurin osa on Ampparien omia kasvattajia, mutta tulijoita oli myös Happeesta sekä pienemmistä seuroista. Ikärakenteeltaan joukkue on varmasti A-poikien nuorimmasta päästä, sillä suurin osa pelaajista edustaa 1998-syntyneiden ikäpolvea,

jolla alkaa ensimmäinen kausi vanhimmissa junioreissa. Päävalmentaja Juha «Juuso» Hirvonen on rakentanut joukkueen pitkäjänteistä pelaajakehitystä silmällä pitäen, mikä kantaa varmasti hedelmää tulevina vuosina. Joukkueen mukana tunnelmaa ja A-junioritempaa haastelee myös useita B-junioreita.

Kohti ammattimaisuutta

Uusi joukkue tuo aina mukanaan uudet toimintatavat. Kesäharjoitusten kautta joukkue on hitsaantunut tiiviimmäksi. Etenkin harjoittelukulttuuria on muovattu amat-

timaisemmaksi ja pelitapaa sekä painopisteitä on korostettu. Pelaajien ohjeistaminen urheilijan elämäntapoihin ja salibandyhienouksiin on joukkueen tehtävä numero yksi. Jokaista peliä lähdetään voittamaan ja kovempia vastustajia haastetaan ennakkoluulottomasti. ”Pelaamaan oppii pelaamalla” on puhki kulutettu sanonta, mutta etenkin tässä tapauksessa se pitää kutinsa.

”Kesätreenien alkaessa harjoitusten osallistujamäärät olivat aika pieniä, mutta sillä saralla parannettiin huomattavasti syysloskan lähestyessä. Kaikille on pikkujoukko alkanut iskostua ajatus siitä, että treenata pitää myös auringon paistaessa, mikäli mieli pärjätä kauden alkaessa. Monien pelaajien edellisissä joukkueissa ei kesällä harjoiteltu satunnaisia salivuoroja enempää, ja eihän sellaisen pelaajan korvaan lenkki ja kuntopiiri heinäkuun helteessä kuulosta hyvältä. Ehkäpä tämän joukkueen hankalin kesä on nyt takana, kun pohja uudelle harjoittelukulttuurille on luotu”, joukkueen kapteeniston kuuluva maalivahti Roope Pohjola miettii.

”Myös kaukalon sisällä olemme ottaneet jättiharppauksia eteenpäin, ja kesän alussa ensi kertaa kokoontunut muukalaislegioonaa alkaa muistuttaa salibandyjoukkuetta. Uuden joukkueen luominen on aina haastava prosessi, mutta valmennus on onnistunut tehtävässään loistavasti”, Pohjola kiittelee.

Pohjola itse lienee paras esimerkki itseään niskasta kiinni ottaneesta pelaajasta. Hiihtolomasta joulukuun alkuun hän pudotti painoaan 22 kiloa.

”Se lähti edellisen joukkueeni eli Happeen A-juniorien valmentajan Pasi Kotilaisen kommentista. Pasi sanoi, että 20 kiloa voisi olla hyvä tavoite. Aluksi otin sen vitseinä, mutta sitten aloin tehdä töitä, ja tässä ollaan”, Pohjola kertoo.

”Nyt on paljon hausempaa pelata. Sanotaanko, että liike on maalivahdille tärkeämpi ase kuin peittävyys”, Pohjola naurahtaa.

A-poikien pelit ovat lähteneet käyntiin vaihtelevasti. Otteluiden alut ovat olleet heikkoja.

”Peleihin pitää tulevaisuudessa valmistautua entistä paremmin. Joukkueen ilme on kulkenut käsi kädessä vastustajan tason kanssa. Murskavoittoja tai -tappioita ei ole tullut, mutta tiedämme pystyvämme parempaan. Pitää vain löytää lääkkeet siihen, että pystymme pelaamaan omalla hyvällä tasollamme, oli vastassa sitten Ruotsin maajoukkue tai Lopen Uupunet.”

”Kaiken kaikkiaan joukkueen matka on lähtenyt liikkeelle ehdottomasti positiivisissa merkeissä, ja hauskaa on ollut. Kasassa on tosissaan, muttei vakavissaan hommia paiskiva ryhmä, joka pitää kentällä hauskaa. Haasteita tulee varmasti kauden mittaan vastaan, muttei mitään sellaista, josta emme yhdessä selviä”, Pohjola summaa.

Pieni askel seuralle...

Yhden lisäjoukkueen perustaminen näin suureen seuran ei välttämättä kuulos-

ta suurelta jutulta. Todellisuudessa se on suuri askel kohti parempaa. A-juniorien joukkue tuo lisäarvoa koko seuran juniorityöhön. Mukana treenaavat B-ikäiset saavat arvokasta lisäkokenemusta, joka tulee hyödyksi kaikille niille, jotka pääsevät mukaan treenaamaan vanhemman ikäluokan mukana. Tulevaisuudessa osa A-Amppareista hyppää edustuksen matkaan ja edustusjoukkueessa nähdään yhä enemmän oman seuran laadukkaan juniorimyllyn läpikäyneitä pelaajia.

Muutama vuosi takaperin kylmä fakta oli se, että mikäli et mahtunut Happeen A-junioreihin, oli monilla motivoituneilla ja taitavillakin pelimiehillä edessä siirtyminen aladivareihin ja omien tavoitteiden kuoppaaminen. Jyväskylässä on hirveä määrä taitavia pelimiehiä, jotka iältään osuvat tähän rakkoon.

Onnellisissa asemassa olivat aiemmin vain ne, jotka saivat pukea ylleen Happeen hirvinutun. Nyt motivoituneille pelimiehille on tarjolla lisävaihtoehto, joka nostaa koko Jyväskylän salibandyntä tasoa parhaimmillaan jo lähivuosina. Kahden SM-tason poikajuniorijoukkueen pelaaminen Jyväskylässä ei ole edes kovin korkealentoinen haave lähitulevaisuudessa. Uskon vakaasti, että viiden vuoden sisällä se on totisinta totta.

Kolmen vuoden juniorikuilu on nyt täytetty, ja aika näyttää, mihin kaikkeen tämä joukkue pystyy. ●

Roope Pohjola peittää tätä nykyä maalin aiempaa pienempänä mutta ketterämpänä.

Katusählykiertue pysähtyi kesällä Lutakonaukiolla

Katusählyn kilpailutoiminta perustuu karsintaturnauksiin, joita järjestetään ympäri maan toukokuun puolivälistä elokuun puoliväliin. O2-Jyväskylä toimi toisena peräkkäisenä kesänä yhtenä karsintaturnauksen järjestäjistä. Jyväskylän osaturnaus pelattiin Lutakonaukiolla lauantaina 11.6..

Jyväskylän osaturnaukseen osallistui yhteensä 32 joukkuetta viidessä eri sarjassa: miehet, naiset, sekasarja, firmasarja ja poikien sarja. Miesten sarjassa nähtiin tähtipelaajia aina maajoukkueesta lähtien, kun muun muassa Jonne Junkkarinen oli ”Wet

Dream Teamin” mukana pelaamassa.

Miesten sarjassa mestaruudesta pelattiin 15 joukkueen kesken. Välieriin tiensä selvitivät kuopiolaiset Sympaattiset pensaat ja Corneri, sekä jyväskyläläiset Lämy ja Koh-ta Sattu. Finaalissa Welhojen divaripelaajista koostunut Corneri kohtasi Jyväskylän aladivari-pelaajista koostuneen Lämyn. Vauhdikkaan finaalin voitti Lämy lukemin 4-2 ja lunasti paikan SM-finaaleihin Helsingin Narinkkatorille.

Naisten sarjan finaalissa kohtasivat kaiken kokenut Gazoun Boulette ja jyväskyläläisistä liiganaisista koostunut Puu-

kädet. Tasainen ottelu päättyi Puukäsien 5-4 voittoon. Firmasarja pelattiin kuuden joukkueen voimin. Finaalissa kohtasivat ManpowerGroup Solutions ja Onerva lopputuloksen ollessa 2-0. Sekasarjan voittajaksi itsensä pelasi Kissin Chat & Ladies ja poikien sarjan voittajaksi O2JKL:n C-pojat.

Katusählyn SM-finaaliturnaus pelattiin myöhemmin syksyllä Helsingissä. Naisten sarjan Suomen mestaruuden voitti Jyväskylänkin karsintaturnauksessa pelannut Gazoun Boulette (Airola, Autio, Timonen, Saarenketo). ●

D1-pojat sai arvokasta oppia

Teksti: Erkki Rantala
Kuva: Jere Valkama

Kesän jälkeen D1-poikien joukkue uusiutui jonkin verran, mutta intoa uhkuen haettiin pelimoraalia kauden alkua odottaessa.

Viimein koitti kauden ensimmäinen turnaus 9.10 Valkeakoskella. Jännitys oli käsin kosketeltavissa pukuhuoneessa ennen kaukaloastumista KooVee Punaisia vastaan. Jännittyneisyys ja joukkueen uudistuminen näkyivät kentällä selvästi, vaikka aika ajoitin peli olikin todella mallikasta ja kurinalaista. Se ei kuitenkaan riittänyt, vaan KooVee nappasi voiton lukemin 11-5.

Toiseen peliin valmennus etsi keinoja kentän dominointiin, mutta vastustajan analysointi meni hieman vikaan. FoSu vei tästäkin pelistä pisteet lukemin 3-15 maalieron katkaistessa ottelun. Vastustaja onnistui sotkemaan taitavasti meidän pelime syötellen paljon ja sulkien tehokkaasti hyökkäykset jo keskikentällä.

Haavoja nuollen treenaaminen jatkui kuitenkin hyvällä sykkeellä, vaikka toisen maalivahdin siirtyminen pois joukkueesta aiheuttikin harmaita hiuksia.

Toinen turnaus oli jo 29.10 Tampereella. Ensimmäinen vastustaja Tampereen Classic tiedettiin jo etukäteen lohkon kovimmaksi, mutta lopputulos toisen pelatun erän jälkeen yllätti niin pelaajat, valmennuksen kuin taustajoukotkin. Peli oli Classicin täyt-

tä hallintaa alkuvihellyksestä asti ja taululle jäivät lukemiksi 27-0.

Edellisen ottelun sisuunnuttamana kaukaloon asteli erittäin ärsytetty amppari-lauma toiseen peliin Happeen Punaisia vastaan. Meillä oli maalissa D1-tasolla debytoinut Jerry Rantala (D2 musta) ja vastustajalla myös tällä sarjatasolla debyyttinsä tehnyt veskari. Sisuuntuminen toi toivottua tulosta, ja peli oli äärimmäisen tiukka kaksi ensimmäistä erää. Kolmannessa erässä pieni väsy hiipi pelipaitaan, ja 6-4-johtoasema vaihtui kirvelevään 6-7 tappioon.

Muutaman viikon treenaamisen ja huilun jälkeen kohdattiin Palokan koulukeskuksen paikallisväänössä Happeen Valkoinen. Samaan aikaan lohkon muut joukkueet pelasivat Tampereella. Hyvällä asenteella lähdettiin taistoon runsaslukuisen yleisön edessä. Tässäkin ottelussa nähtiin D1-debyytti, kun meidän maaliimme vartioi Jerry Landen (D2 valkoinen).

Ottelusta muodostui tasainen väantö, vaikka vastustaja olikin poiminut lisää kovia pelimiehiä riveihinsä aikaisempiin turnauksiin verrattuna toisesta joukkueesta. Maaleja syntyi tasatahtiin, ja summerin soidessa piti meidän jälleen todeta vastustajan tehneen yhden maalin enemmän. Viimeisellä minuutilla pojat tasoittivat vielä

pelin, mutta tuo maali hylättiin korkean mailan vuoksi. Näin ollen tappio kirjattiin meille lukemin 7-8.

Seuraavana viikonloppuna 19.11 suunnattiin jälleen bussin keula kohti Tampereetta ja Spiral-hallia.

Karsintasarjan viimeisen turnauksen ensimmäinen vastustaja oli SC Weikot Haukat Valkeakoskelta. Ensimmäinen erä pelattiin todella kurinalaisesti ja erätoulu menttiinkin 1-2 tappioasemassa. Ilmeisesti aikainen lähtö toi tässä vaiheessa unen, silmiin ja toisessa erässä vastustaja raastoi taululle päätöslukemat 2-15.

Toisessa pelissä vastassa oli SBT PaPo, ja sama unisuus näytti meillä olevan edelleen päällä. Vastustaja käytti sitä hienosti hyväkseen ja kirjautti itselleen voiton luvuin 12-4.

Yhteenveto karsintasarjasta: Meillä uudet pelaajat ovat päässeet hienosti joukkueeseen sisään ja tahtoa voittoa löytyy edelleen tappioputkesta huolimatta. Viime kauden jälkeen tiedettiin olevan iso hyppy lähteä mukaan eliitti-/kilpasarjakarsintoihin. Niinhän se olikin, mutta arvokasta kokemusta jäi roppakaupalla näistä peleistä.

Kuten edeltä voi päätellä, D1-poikien matka tällä kaudella jatkuu haastajasarjassa. Sinne lähemmä hyvillä mielin kirkastamaan viime vuoden pronssista mitalia. ●

www.werel.net

#LuonnollinenValinta

TEE EDULLINEN

SÄHKÖSOPIMUS!

1 vuotta 4,10 snt/kWh
2 vuotta 4,09 snt/kWh

Käytä kampanjakoodia: Amppari

Mikä ihmeen floorball?

Miesten edustusjoukkueen Ollimatti Karttunen ja Tuomas Laukkala ovat yrittäneet toimia salibandyyn suurlähettiläinä USA:ssa. AmppariSurinoiden Amerikan-kirjeenvaihtajien ansiosta Ampparit tunnetaan jo Jenkkilässäkin.

Tämä syksy on mennyt itselläni tavanomaisesta poiketen, sillä en ole koskenut salibandy-mailaan heinäkuun loputtua. Syynä tähän on ollut vaihto-opiskelut toispuol Atlanttia, Youngstown State Universityssä, Yhdysvaltain Ohiossa. Loputkin syyslukukaudesta menee täällä taloustieteen kiemuroihin ja amerikkalaiseen opiskelijakulttuuriin tutustuessa. Paluu Suomeen koittaa jouluna, joten koko salibandykausi ei sentään mene itseltäni ohi.

Nähtäväksi jää, mikä on käsien herkkyyks ja jalan kunto viiden kuukauden tauon jälkeen, sillä lajinomaisen harjoittelun määrä on ollut käytännössä nolla. Muissa muodoissa on tullut kyllä urheilua paljon, sillä lukujärjestyksestä on löytynyt mm. nyrkkeily-, tennis- ja golfunteja. Lisäksi koululta löytyy hyvä punttisali, jossa on tullut käytyä suhteellisen ahkerasti.

Ravitsemuspuoli täällä asettaa myös omat haasteensa kunnossa pysymiselle, sillä hamppurilaista ja pizzaa yritetään tyrkyttää lautaselle päivittäin. Onneksi myös terveellisempiä vaihtoehtoja koulun ruokalasta löytyy, joten aivan väistämätöntä rapakuntoistuminen ei ole. Omalle kohdalle olisin jopa toivonut muutamaa lisäkiloa, mutta ahkerasta syömisestä huolimatta en ole saanut

vaa'an kieltä nousemaan juuri 170 paunan (n. 77kg) yläpuolelle.

Paikallisten tietämys salibandyä on täällä tasan nolla, enkä ole vielä törmännyt yhteenkään ihmiseen, jolle ei olisi tarvinnut selittää mitä "floorball" on. Joitakin salibandyseuroja USA:ssa kyllä on, mutta lähimmät Michiganin osavaltiossa, jonne matkaa olisi reilu pari tuntia. Tietoutta lajista olen pyrkinyt levittämään näyttämällä Amppareiden highlight-koosteita, joihin väki on kyllä suhtautunut mielenkiinnolla ja ihaillen mm. kapteeni Lempisen lajirajat ylittävää atleetisuutta.

Kaukana reikäpallojen ulottumattomissa on saanut hyvin perspektiiviä siihen, kuinka paljon salibandyyn pelaamisesta ja joukkueessa mukana olemisesta oikein tykkääkään. Se on ikävöitävien asioiden listallani kirkaasti sijalla yksi. Kakkos- ja kolmospaikalla tulevat äidin laittama ruoka sekä sunnuntai-illan istuskelut Revolutionissa poikain kanssa. Myös koko Amppari-perhettä ja muita ystäviä kaipaava, vaikka täältäkin olen onnistunut löytämään hyvän kaveriverkoston.

Lisäkipinää kentille palaamiseen on tuonut kesän aikana edarin vahvuuteen liittyneet tutut kaverit, joiden kanssa en ole koskaan pelannut samassa joukkueessa. Heitä ovat

Kun salibandyä ei pääse pelaamaan, Tuomas Laukkala on lätkinyt Ohiossa ahkerasti hieman pienempää valkoista palloa.

mm. Timo Hakanen ja Iiro Kinnunen, joiden näkemistä pukukopissa ampparinutulla päällä odotan innolla. Erityisen mielenkiinnolla odotan kuitenkin pääseväni pelaamaan ensimmäistä kertaa urallani velipojan kanssa samassa joukkueessa. Laukkala (Laukkala) -merkintää pöytäkirjaan en kuitenkaan uskalla luvata, sillä viimeistelytaidon puute kulkee ilmeisesti suvussa. Toivottavasti pystymme kuitenkin esittämään edes hyviä hyökkäyksiä ja positiivista peliä.

Nähdään hallilla kevätkaudella Tuomas Laukkala#71

Kuten arvata saattaa, salibandy on täällä Kansasissa lähes tuntematon laji. Paikallisille salibandyä on helpoin selvittää sen olevan jääkiekon tapainen pallopuoli, jota kuitenkin pelataan sisällä. Salibandy-mailoja on mahdollista tilata verkkokaupoista, mutta mailavalikoima on pääosin muutaman vuoden vanhaa. Lähisimmässä suuressa kaupungissa, Kansas Cityssä, vaikuttaa olevan jonkinlainen salibandyjoukkue. Toivottavasti laji lähtisi hiljalleen leviämään täälläkin, koska puitteet ovat loistavat ja amerikkalaisilta löytyy kyllä kiinnostusta kaikkea urheilua kohtaan.

Täällä Pittsburgissa, joka on noin 20000 asukkaan pieni kaupunki, suurimmat lajit ovat amerikkalainen jalkapallo ja baseball. Yliopistomme jenkkipuolijoukkue on koko

kaupungin ylpeydenaihe. Urheilukulttuurissa on valtava ero Suomeen. Paikalliset yhteisöt tukevat suurilla rahallisilla summilla koulun urheilutoimintaa, ja talkoohenki todella kukoistaa. 10000 ihmistä kokoontuu katsomaan jenkkipuolijoukkueemme kotiotteluita joka toinen lauantai. Kampuksen trendikkäin vaate on luonnollisesti jenkkipuolijoukkueen, Gorillojen, paita.

Kun on täällä seurannut urheilijoiden arkielämää, ei myöskään tarvitse ihmetellä, miksi Yhdysvallat on johtava maa urheilussa. Täällä on ollaan aidosti ylpeitä omista urheilijoista ja heitä tuetaan kaikin mahdollisin keinoin. Vaikka yliopistomme ei ole edes NCAA-1 eli korkeimmassa yliopistourheiludivisioonassa, kaikki harjoittelumahdollisuudet ovat viimeisen päälle kunnossa. Esimerkki jenkkipuolijoukkue

eella on muutama vuosi sitten valmistunut oma sisäharjoitteluhalli, joka on Hipposhallia isompi. Ja puhumme siis ehkä noin 150:nneksiparhaasta yliopistojoukkueesta. Vapaa-ajan määrä on täällä suuri, ja yliopisto-opiskeluun kuuluvat suurena osana liikuntakurssit pääaineesta riippumatta, joten mahdollisuudet fyysisen kehittymiseen ovat olemassa.

Vaikka suurin syy omalle Amerikanvaihdolleni olikin englannin kielen parantaminen, on aikaa jäänyt myös harjoitteluun tulevia sähköpelejä silmälläpitäen. Salibandyä minulla ei täällä ole, joten harjoittelu on keskittynyt täysin fyysisiin ominaisuuksiin. Liikuntakurssini yritin valita salibandyä ajatellen; karate parantamaan surkeaa koordinaatiota ja liikkuvuutta, squash tuomaan edes hiukan salibandyyn tapaista liikettä jalkoihin. Tämän lisäksi olen käynyt kuntosalilla 4-5 kertaa viikossa. Punttisaliharjoittelussa olen pääasiassa keskittynyt keskivartalon vahvistamiseen, jotta ikuiset selkävaivani helpottaisivat. Lisäksi aerobinen harjoittelu on tullut miellyttäväksi, kun kesä alkoi lokakuussa viimein väistyä. Elo- ja syyskuussa aerobiset ja nopeusharjoitukset täytyi tehdä hieman ennen puoltayötä, kun lämpötila oli laskenut alle 30 celsiusen.

Erittäin suurella mielenkiinnolla olen täältä Atlantin takaa seurannut edarin tekemisiä. Innokkain ajatuksin odottelen tammikuuta, jolloin itse pääsen takaisin pelihommiin. Tuliaisena täältä Amerikasta yritän tuoda seuraamme yhä enemmän talkoo ja -ryhmähenkeä, koska loppujen lopuksi sosiaaliset kokemukset taitavat olla seuratoiminnassa niitä kaikkein tärkeimpiä.

Nähdään hallilla! Ollimatti

Punnitse & Säästä

ENERGIAA TALVEEN!

Tällä kupongilla saat kertaostoksesta

-10%

alennuksen normaalihintaisista tuotteista.

Kuponkietu on voimassa Tawastinkulman myymälässä 28.2.2017 asti.

Meiltä saat pähkinät, kuivahedelmät ja -marjat, mausteet, teet, jauhot ja superfoodit – myös luomuna.

Punnitse & Säästä Jyväskylä, Tawastinkulma | Avoinna arkisin klo 10-19 ja la klo 10-17 | Tervetuloa!

Onko maalintekijä hukassa?

Kutsu apuun rekrytoinnin ja henkilövalinnan paikallinen ammattilainen

Competest

www.competest.fi
AMPPARISURINAT

Elias (oik.) Matias ja Johannes Sell pelaavat, äiti Hanna-Leena katsoo perään.

Todellinen

Amppariperhe

Teksti ja kuva: Harri Pirinen

Koko Sellin perhe on menettänyt sydämensä salibandyille ja Amppareille.

Elias Sell, 12, muistaa yhä elävästi ensimmäiset harjoituksensa O2-Jyväskylän salibandykerhossa. Tai oikeastaan harjoitusten lopun. Muistaa siitäkin huolimatta, että noista treeneistä on aikaa jo seitsemän vuotta.

-Tein loppupelin viimeisellä sekunnilla maalin. Oman maalin. Joku joukkuekaveri sanoi pukukopissa, että teit oman maalin, Elias kertoo.

Ehkä tästä sisuuntuneena Elias päätti, että jatkossa verkko pölyyisi toisessa päädyssä. Seitsemän vuotta myöhemmin Elias on 2004 Mustassa joukkueessa pelikaverien valitsema kapteeni.

Samassa joukkueessa pelaa maalivahtina Eliaksen kaksoisveli Matias. Näiden 10-vuotias pikkuveli Johannes pelaa Zone-liigaa 2006 Oranssissa. Poikien äiti Hanna-Leena toimi kaksi kautta 2004 Mustien joukkueenjohtajana, mutta on tällä kaudella jättänyt aktiivisen kannustajan roolin.

Marraskuinaen torstai-iltana Palokan urheiluhallilla pidettyjen harjoitusten jälkeen Sellit yrittävät pohtia, mikä salibandyssä oikein viehättää. Pojat harrastavat muitakin lajeja kuten jalka-, kori- ja sulkapalloa vapaa-ajallaan, mutta vain salibandyä he pelaavat seurassa.

-Tämä vaan on niin kivaa! pojat sanovat. Puolustajana pelaava Johannes ja pakin tai sentterin tontilla viihtyvä Elias nauttivat lajin vauhdista, mutta Matiakselle maalivahtin paikka tuntui heti omimmalta. Yksi syy oli

viehätys maalivahtin varusteisiin.

-Matiaksella on aina ollut omat varusteet, Hanna-Leena kertoo.

Elias pohtii sähän viehätystä myös hieman filosofisemmin.

-Jotenkin tuntuu mukavammalta ja luontevammalta, kun palloa pelataan mailalla eikä omalla kehon osalla, kuten jalkapallossa, hän miettii.

Hanna-Leena taas kertoo jotenkin selittämättömästi jääneensä salibandyn koukkuun.

-Kun katselin lasten pelaamista ja näin näiden kehityksen, halusin seurata toimintaa läheltä. Ja olen aina kannustanut koko joukkuetta tasapuolisesti, itse Kirin ja Hon-sun naisissa pitkään pesäpalloa pelannut Hanna-Leena kertoo.

-Ja voisiko muuten isälläkin olla jotain osuutta teidän lajivalintaanne? äiti kysyy pojilta.

Niin. Poikien isä Jukka on pelannut salibandyä harrastemielessä kolmisenkymmentä vuotta ja vetää nykyään mm. O2-Jyväskylän Ukot-joukkuetta. On siis täysi syy puhua Sellin perheestä todellisen Amppariperheenä lähes tuhannen jäsenen Amppariperheen sisällä.

Aina hyvät valmentajat

Mutta mikä juuri O2:ssa on kiehtonut Sellin perhettä? Hanna-Leena löysi aikanaan O2:n salibandykerhot netistä, eikä seuran vaihtoa ole sen jälkeen tarvinnut harkita.

-Happeehan on miehissä kaupungin paras joukkue, mutta mielestäni ei tarvitse välttämättä pelata siinä parhaassa joukkueessa. On hyvä, jos useampi joukkue kehittyy hyväksi. Ja valmentajat ovat aina olleet hirveän hyviä ja kannustavia, Elias pohtii.

Aiemmin Eliaksen ja Matiaksen joukkueita ovat valmentaneet ainakin Piia Lehtola, Jani Saukko ja Tuomas Pulkkinen. Nykyään 2004 Mustaa valmentavat Jaakko Juvonen ja Tapio Seppä.

-Molemmat on valittu seuran parhaiksi valmentajiksi. Pelaajat halusivat siksikin jatkaa samassa joukkueessa, kun valmentajat ovat niin hyviä, Elias sanoo.

2004 Musta harjoittelee kolmesti viikossa, minkä päälle tulee peli tai turnaus. Varsinkin Eliakselle tämä ei kuitenkaan riitä.

-Elias pelaa kaiket illat pihalla, terassilla tai eteisessä. Hyvä kun ei nukukin mailan kanssa, äiti naurahtaa.

-Ja katson televisiosta kaikki mahdolliset pelit, nauhoitan ne ja katson moneen kertaan, Elias itse lisää.

-Meidän perheessä on syttynyt suuri rakkaus salibandyä kohtaan, Hanna-Leena sanoo.

Pojat kertovatkin haluavansa jatkaa salibandyn parissa "niin pitkälle kuin mahdollista". Varsinkin Eliaksen tavoitteet ovat korkealla. Hän haluaa joskus muistaa ainakin yhden maalin paremmin kuin ensimmäisten treenien oman maalin.

-Haluan ratkaista Suomelle maailmanmestaruuden Ruotsia vastaan! ●

Amppariliigalaisten arkea: kaksi 4 vastaan 4 -peliä käynnissä Mankolan koulun puolikkaassa salissa. Myös pukukopissa on tiivis tunnelma. Lisätä tulisi todella tarpeeseen.

Haaveena oma halli

Teksti: Oskari Kauppinen
Kuvat: Harri Pirinen

Seuramme jäsenmäärä on kasvanut viime vuosina räjähdysmäisesti. Tällä hetkellä O2-Jyväskylä liikuttaa yli tuhatta jyväskyläläistä noin 70 ryhmässä. Myös muiden alueen seurojen kasvaessa törmäämme väistämättä ongelmaan, joka ei koske pelkästään Jyväskylää. Mistä löydämme tarpeeksi suorituspaikkoja vastaamaan kasvaneeseen kysyntään? Kuinka seurana voimme antaa pelaajillemme parhaat mahdolliset eväät salibandyssä menestymiseen?

Jyväskylän alueelta löytyy kolme täysimittaista salibandykaukaloa: Palokan koulukeskukselta, Killerin liikuntakeskuksesta ja Monitoimitalolta. Kilpajoukkueita taas löytyy nopeasti laskettuna pelkästään aikuisten sarjatasoilta Jyväskylän alueelta kymmenkunta. Kun näistä jokainen treenaa noin kolme kertaa viikossa, on kolme kenttää nopeasti täytetty. Samoja salivuoroja tarvitsevat myös futsal ja koripallo. Kun tähän lisätään kaikki juniorijoukkueet E-junioreista A-junnuihin, on selvää, ettei nykyolosuhteilla saada vietyä keskisuomalaisista salibandyä optimaalisesti eteenpäin.

Ongelma ei rajoitu pelkästään kilpajoukkueisiin, vaan se koskettaa kaikkia aina kuntoliikkujista pienimpiin junioreihin asti. Juniorijoukkueiden harjoituksia ollaan jouduttu yhdistelemään, jotta kaikille saadaan saliaikaa. Kuntoliikkujien ja kaveriporukoiden salivuorot taas sijoittuvat myöhäiseen iltaan.

Helpotusta tilanteeseen ollaan lupailtu uuden Hippos-hankkeen myötä. Toistaiseksi hankkeesta julkisuuteen annetut tiedot ovat tuoneet laji-ihmisten mieliin enemmän uusia kysymyksiä kuin toivoa tulevasta. Hippos 2020 -nimeä kantavan projektin on määrä uudistaa koko Hippoksen alue ja tuoda lisää harrastuspaikkoja kaikille lajeille. Tämän mittakaavan projektin aikataulu kuulostaa ulkopuolisen korvaan vähintäänkin optimistiselta.

Hippos-projekti on luonut salibandyseuroihin epäietoisuuden ilmapiirin. Parhaimmillaan Hippoksen muutosratkaisee saliongelmat vuosiksi eteenpäin, huonoimmillaan tilanne pysyy ennallaan vielä pitkään. Apua salipulaan on mahdollista saada nopeastikin muuttamalla vähän käytettyjä nykyisiä urheilutiloja salibandykäyttöön. Tämä helpottaisi akuuttia salipulaa, mutta kylmä fakta on, että tällä kasvutahdilla tiloja tarvitaan lähivuosina paljon lisää, mikäli haluamme pysyä suurempien salibandy-paikkakuntien kehityksessä mukana.

Vannoutuneena laji-ihmisenä ja pelaajana toivon hartaasti, että Jyväskylässä juhlietaan jo lähivuosina uuden salibandyhallin avajaisia. Halli kun ei ole ainoastaan paikka, jossa käydään harjoittelemassa tai pelaamassa. Parhaat muistot omilta junioriajoiltani eivät ole voittoja tai ylipäätään otteluita. Ne ovat kavereiden kanssa hallilla vietettyjä hetkiä ennen harjoituksia, niiden jälkeen tai pelien välissä. Hallilta olen

saanut elinikäisiä ystäviä. Omassa hallissa tämä vaikutus korostuu entisestään. Kun seuraihmiset, pelaajat, vanhemmat ja fanit kokoontuvat päivä ja viikko toisensa jälkeen samaan paikkaan, «kotiluolaan», jonne kaikkien on mukava tulla, on mehenki huippusaan. Siitä urheilussa on loppupeleissä kyse.

Oma halli on toistaiseksi vasta unelma, mutta unelma, josta on mahdollista tehdä totta. Kukaan ei anna hallia meille ilmaiseksi eikä rakenna sitä puolestamme. Mutta unelman toteutumiseen minä, sinä ja me jokainen voimme osaltamme vaikuttaa. "Home away from home" on mahdollista toteuttaa, ja uskon vakaasti, että se olisi kaiken vaivan arvoista. Yhdessä olemme enemmän! ●

C-pojat Vierumäellä

Teksti ja kuva: Tuomas Pulkkinen

opiskelemissa urheilua

Amppareiden poikien 2002-syntyneiden ikäryhmä valittiin mukaan Vierumäen urheiluopiston salibandyakatemiaan toimintaan kaudelle 2016-17. Akatemiatoiminnan tavoitteena on tukea seurojen valmentajia jatkuvassa kehittämisessä sekä pelaajia kasvamaan kokonaisvaltaiseen urheilijan elämään. Erityisesti fysiikkaharjoittelussa, urheilija-testauksessa, ravintoon liittyvissä asioissa ja henkilökohtaisissa pelitaidossa akatemiassa on paljon annettavaa. Yhteensä akatemiassa urheilee ja oppii alkavalla kaudella noin 70 C- ja B-junioria ja noin 10 valmentajaa.

Akatemian mentoreina toimivat salibandymaajoukkueen pitkäaikaiset luottopelaajat ja maailmanmestarit Mikko Kohonen sekä Mikael Järvi. He tuovat omat kokemuksensa huippu-urheilusta ja salibandystä akatemiaan arvoihin, toiminnan linjauksiin ja konkreettisesti pelaajille pieninä käytännön vinkeinä.

Ampparien 2002-ikäryhmästä akatemiaan valikoitiin 2 maalivahtia ja 18 kenttäpelaajaa, jotka ovat motivoituneita kehittämään itseään urheilijana ja lajitaidoissa. Pojat vierailevat talven aikana Vierumäellä kolmesti. Yksi akatemialeiritys kestää kolme päivää.

Ensimmäisellä leirityksellä syyskuussa tapahtui paljon, eivätkä pelaajat ole levänneet laakereillaan sen jälkeenkään. Siitä pitävät huolen akatemiasta saadut kotiläksyt. Leirijakso aloitettiin kuntotesteillä, jossa mitattiin suunnanmuutosnopeutta, räjähtävää voimantuottoa esikevennyshyppyllä ja maksimikestävyyttä valojänisjuoksutesteillä. Ensimmäisellä leirityksellä pelaajilta mitattiin myös kehonkoostumus (inbodymittaus), jossa mitataan mm. rasvaprosentti, lihasmassan määrä ja lihasmassan jakautuminen eri kehonosien välillä.

Leirityksen lajiharjoituksissa harjoitettiin muun muassa maalintekoa Mikko Kohosen vetämänä ja pelikäsitystä pienpelien avulla Salibandyakatemiaan rehtorin Jere Vasaraisen vetämänä. Valmentajille oli tarjolla paneelikeskustelu huippuosaajien seurassa, kun paikalle saapui myös Hapteen liigajoukkueen valmentaja Seppo

Pulkkinen. Leirillä pelattiin myös kaksi kokonaista peliä toisia akatemiajoukkueita vastaan.

Ensimmäisen leirityksen jälkeen pelaajat ovat jatkaneet harjoittelua seurajoukkueissaan, mutta harjoittelussa pelaajat ovat tietoisesti keskittyneet pelikäsityksen osa-alueiden kehittämiseen. Pelaajien kehittämistä seurataan toistamalla samat testit kaikilla kolmilla akatemialeireillä. ●

Ampparin avausmaali ja muuta sähläystä

Lokakuun puolivälissä havauduin omituiseen tilanteeseen. Istuin toisen kerran viikon aikana seuramme B-juniorien bussissa vieraspeleissillä. Ensimmäisellä kerralla matkustin joukkueen mukana Salibandyliiton Seura 360 -kehitysseminaariin Tampereelle. Viikko myöhemmin tulin samassa seurueessa synnyinkaupungistani Rautalasta, missä kävin luokkakokouksessa.

Bussissa aloin pohtia mennyttä viikkoa. Tajusin, että valtaosa viikosta oli vierähtänyt tavalla tai toisella salibandyyn parissa.

Olin käynyt liiton seminaarissa, kirjoittanut ennakkokotutun naisten liigaottelusta Palokka-lehteen, hommannut Tiia Hattaralle palkinnon 100 liigaottelusta, avustanut videokuvaajaa edustuksen miesten cup-ottelussa, istunut seuran syyskokouksessa, suunnitellut Oskarin kanssa juttuja ja myynyt mainoksia tähän lehteen, auttanut liiton väkeä Jyväskylän olosuhdeseminaarin järjestelyissä, ollut Karin ja Samin apukätenä Mankolan Amppariliigan treeneissä ja turnauksessa sekä ehtinyt vitosdivarijoukkueemme Voionmaan Köntyksen treeneihin.

En tarkoita tällä korostaa seuran parissa tekemäni "työn" määrää. Ei se edes tuntunut työltä. Heinäkuun lopussa päättyneen kirjaprojektini (Nuorten jääkiekon maailmanmestarit 2016) jälkeen olen tehnyt vain satunnaisia freelance-töitä. Koti-isänä päiviin jää muutama tunti, jolloin ehtii puuhailla sitä sun tätä. Se aika on täyttynyt paljolti "ookakkosella".

Tiedän, että tässäkin seurassa on suuri joukko ihmisiä, jotka tekevät mittamattoman määrän pyyteetöntä ja arvokasta vapaaehtoistyötä seuramme hyväksi - oman työnsä ohessa. Kiitos siitä. Jokainen teistä on laulun arvoinen.

Bussissa istuessani mietin vain, miten tässä näin kävi.

Kaikki alkoi noin vuosi sitten. Lupauduin apuvalmentajaksi Amppariliigan treeneihin. Jo pian puheenjohtajamme Kari Jauhainen kysyi treeneissä, kiinnostaisiko lähteä seuran hallitukseen.

No jos nyt varajäseneksi.

Hallituksen kokouksessa lupauduin auttelemaan seuran viestintä-

tähommassa. Pian huomasin soittotelevani yrityksille yhteistyösopimusten (=rahan) toivossa. Kohta auttelin liiton viestintäosaston väkeä Suomen cupin finaalityöpahtuman järjestelyissä - onneksi tällainen tilaisuus järjestyi ja Pojat jäivät kotiin. Sitten sotkeuduin naisten liigan derbyn valmisteluihin. Kesällä liitosta soitettiin ja kysyttiin mukaan Seura 360 -projektiin.

Olen melko varma, että suunnilleen samanlainen on monen syväälle seuratoimintaan ajautuneen ihmisen tarina. Mutta miksi monelle käy näin? Ainakin omalla kohdallani kyse on luultavasti ihmisen sisäsynnytyksestä tarpeesta kuulua johonkin yhteisöön, toiseen tarpeesta kokea tekemisensä mielekkääksi ja hyödylliseksi.

Jostakin selittämättömästä syystä heti poikieni ensimmäisistä treeneistä alkaen tuntui, että tässä seurassa on "sitä jotakin". Olimme käyneet myös muiden paikallisten seurojen toiminnassa, mutta O2:ssa tunne ja tunnelma olivat positiivisella tavalla erilaisia. Kun pojatkin innostuivat, halusin antaa jotain takaisin.

Luulen, että kun tämä toiminta ja hieno yhteisö ovat ilmaisseet mukaansa, Amppariperheestä tulee koko ajan tärkeämpi osa perheemme arkea. Tätä enteilee sekin, että syksyn Amppariturnauksessa 5-vuotiaamme teki salibandyuransa ensimmäisen maalin nukkuttuaan edeltävän yön Ampparipaidassa.

Seuraavia odotellessa.

Harri Pirinen

O2-Jyväskylän hallituksen jäsen ja seuran tiedotusvastaava.

Avoinna
MA-PE 9.00-18.00
LA 9.00-16.00
(SU 12.00-16.00)
joulu, kesä, heinä - ja elokuussa)
Asematie2, 40800 Vaajakoski

E-tytöt

E-pojat 2005-06 oranssi

C2-pojat

C-tytöt

E-pojat 2005-06 musta

E-pojat 2005-06 valkoinen

B-pojat

Akademia tytöt

D2-pojat 2004 valkoinen

D2-pojat 2004 musta

A-pojat

Miehet II

D1-pojat

D-tytöt

Miehet edustus

Naiset edustus

OXDOG

Huippumerkit salibandyyn

keskustan Intersportista!

Muista käyttää
seuraetusi aina
asioidessasi!

Edun saat myös
tekstiileistä ja
jalkineista.

Voit kysyä
lisää myyjältä.

Tilaukset ja
kyselyt seuratuotteista:
seurakauppa.jyvaskyla@intersport.fi
tai p. 044-455 6605.

SPORT TO THE PEOPLE

 INTERSPORT®

JYVÄSKYLÄ KESKUSTA **FORUM**